

(ภาพปกโดย อาจารย์ อินทรपालิต)

the book is owned by ton@samgler.org (member #2)

typed to Word Document by ton@samgler.org (member #2)

converted to PDF format by ton@samgler.org (member #2)

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of the life and to memorize Por Intarapalit, one of the greastest writers in Thai faction history.

พล, นิกร, กิมหงวน

ตอน

เลหลังอนุ

ป.อินทรปาลิต

แขกผู้มีเกียรติของบ้าน “พัชรภรณ์” ในตอนสายวันนั้นเป็นสุภาพบุรุษผู้สูงอายุ ซึ่งกำลังอมและหอมเต็มทนเปรียบเสมือนต้นไม้ใกล้ฝั่งที่ลำต้นผูกพันรากแก้วคลอนแคลนจะโค่นลงในไม่ช้า

พระยาวิเศษพาดิษฐ์การอดีตเสนาบดีกระทรวงพาดิษฐ์และคมนาคม มหาเศรษฐีคนหนึ่งของประเทศไทย มา รถฟอร์ดลินคอร์นสีดำคันใหญ่ยาวเพื่อขบวนปี ค.ศ.๑๙๖๕ แต่ยังไม่เคยมีเพราะเพิ่งใช้มาไม่ถึงปี ท่านเจ้าคุณเฒ่าเพื่อนเก่าของเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ แต่งกายแบบไทยเดิม นุ่งผ้าม่วงสีเลือดหมูสวมถุงน่องรองเท้าสวมเสื้อนอกราชปะแตนสีขาว กระดุมทองลงยา ๕ เม็ด ติดแหวนพระราชนาน ร.๖ และเข็มเครื่องหมายสภาภาษาชาติไทย ซึ่งเป็นเข็มฝังเพชรในฐานะสมาชิกิตติมศักดิ์ เจ้าคุณวิเศษ ๕ มีเงินสดในธนาคารประมาณ ๒๐๐ ล้านบาทที่ดินและอสังหาริมทรัพย์อีกมากมาย ถึงแม้ท่านมีเงินน้อยกว่าอาเสี่ยกิมหงวนของเรา ในวงสังคมก็ยอมรับนับถือว่าคุณเจ้าคุณจอมนักเป่ากระหม่อมผู้นี้ว่ารวยอย่างมหาศาล ใช้จ่ายเงินอย่างฟุ่มเฟือยถือสุภาพชนแบบเดียวกับกิมหงวน คือ “หัวเราะง่ายจ่ายเงินคล่อง” ไม่ว่าจะอย่างไรไปทางไหนพวกหญิงสาววัยรุ่นหรือสาวแก่ก็จะทำตาหวานให้ท่านรู้จัก อยากพูดคุยกับท่านและอยากให้ท่านเป่ากระหม่อมทั้งนี้เพราะเจ้าคุณวิเศษ ๕ ชอบเซ็นเช็คเงินสดให้เด็กสาว ๆ ที่ท่านถูกใจนั่นเอง เงินหมื่นสองหมื่นเป็นเรื่องเล็กสำหรับท่านอย่างไรก็ตามไม่เคยปรากฏว่าเจ้าคุณวิเศษ ๕ เคยฉีกแบงค์เล่นเหมือนอย่างเสี่ยหงวน

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ ได้ลงมาจับเพื่อนเก่าของท่านซึ่งเป็นกรรมการคนหนึ่งของธนาคาร “สี่สหาย” ที่รถเก๋งคันโอ้อ่าแม้กระทั่งคนขับรถก็แต่งเครื่องแบบคล้ายกับคนขับรถยนตร์หลวง

“ยังไม่ว่าคุณ ฮะ ฮะ สบายดีหรือครับ” เจ้าคุณวิเศษ ๕ กล่าวทักเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ พร้อมกับยกมือไหว้เมื่อท่านก้าวลงมาจากตอนหลังรถ

“ขอบคุณครับสบายดี” เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ พูดยิ้ม ๆ และรับไหว้ “เจริญบนตึกเถอะครับ ดีใจจังที่เจ้าคุณมาเยี่ยมผม”

เจ้าคุณวิเศษ ๕ ยกมือขวาเกาะแขนซ้ายเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕

“ผมไม่ได้เอาอิเหนามาด้วย ขอผมเกาะเจ้าคุณแทนหน่อยนะ ผมขึ้นกะไดคนเดียวไม่ได้ต้องเกาะคนอื่น”

“โอ-ตามสบายครับ ความจริงเจ้าคุณก็มีอายุเท่ากับผมแต่ทำไมถึงแก่กว่าผมมาก รวากับว่าเจ้าคุณอายุตั้ง ๘๐ นัยน์ตาก็เป็นน้ำขาวแล้ว”

เจ้าคุณวิเศษ ๕ ถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ผมก็เคยบอกเจ้าคุณแล้วนี่ครับว่า ผมเป็นโรคแพ้เมียตั้งแต่คุณหญิงเขาล้มหายตายจากไปผมอุตรีมีเมียเด็ก ๆ ร่างกายผมก็ทรุดโทรมลงอย่างรวดเร็ว เพื่อนฝูงรุ่นเดียวกันถึงเขาแก่เฒ่าก็ไม่หงอมเหมือนอย่างผม เจ้าคุณน่าจะแข็งแรงมากเหมือนกับคนวัย ๕๐ กว่า ๆ เท่านั้น โอ้ย...”

“อ้าว ร้องครางทำไมครับ”

เจ้าคุณวิเศษ ๕ ยิ้มแห้ง ๆ

“หน้ามันมีดีครับ ก้าวลงจากรถที่ไรเป็นยังงี้ทุกที เออ-ผมนะสิ้นสุดแล้ว อะไร ๆ ในตัวมันหมดสมรรถภาพแล้ว ผมอยากกลับเป็นหนุ่มเหลือเกิน ตอนนี้น้ำมันเข้าทำงานองเห็นไม่งามเมื่อขวานใช้ไม่ได้ ให้คืนตายเถอะครับ เด็กสาว ๆ เดียวนี้มันน่ารักจัง ฮิ ฮิ เนื้อหนังเปล่งปลั่งตั้งเต่งเหมือนเตงร่วมโบน่าลูปน่าคล้ำไปทั้งนั้น ถ้าผมยังหนุ่มหรืออยู่ในวัยกลางคนผมจะมีเมียอีกสักห้าหกพันคน เกิดมาทั้งชาติต้องมีเมียให้คุ้มถึงจะเรียกว่าชายชาติศรี”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ ประคองเพื่อนเกลอของท่านขึ้นไปบนตึกและพาเข้าไปในห้องรับแขกอันหรูหราของบ้าน “พัชราภรณ์” ท่านทั้งสองต่างทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้รวมคนละตัว

“คุณหญิงवादและพวกเด็ก ๆ ไปไหนกันหมดละเจ้าคุณหรืออยู่ข้างบน”

“คุณหญิงไม่อยู่หรอกครับ พาลูกสะใภ้หลานสะใภ้ไปเที่ยวบางแสนเมื่อเช้านี้กว่าจะกลับก็คงค่ำ แต่เจ้าสี่คนนั้นอยู่ ผมให้สาวใช้ขึ้นไปบอกแล้วว่าเจ้าคุณมาเยี่ยมเรา อ้า-ได้ข่าวว่าลูกชายเจ้าคุณรับเหมาประมูลสร้างอาคารที่พักนักกีฬาเอเชียนเกมส์ได้ใช่ไหมครับ”

“ครับ ครับ แต่วิชญากับผมไม่มีใครจะได้พบกันต่างคนต่างอยู่ ผมไม่อยากจะเห็นหน้ามันหรอกครับ”

“ทำไมล่ะ มีลูกอยู่คนเดียวไม่น่าจะซิงซังเลย”

“ไม่ซิงซังยังงี้ไหว ไปที่บ้านคราวไรขโมยอนุของผมเอาไปคนหนึ่งมันข่มเหงน้ำใจผมเหลือเกิน เลือยกยอด ๆ ของผมไปเสียด้วย ความจริงฐานะของมันก็เป็นเศรษฐีมีเงินล้านน่าจะหาอนุเอาเองไม่น่าจะมาลักขโมยอนุของผมไป”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ หัวเราะหึ ๆ

“เจ้าคุณมีมากเหลือเกินนี่นะ ใคร ๆ เขามีกันอย่างมากก็สามสี่คนเท่านั้น อนุของเจ้าคุณที่บ้านทุ่งมหาเมฆราวกับนางในฮาเริ่มมหาราช อ้า-เดี๋ยวนี้มีทั้งหมดกี่คนครับ”

เจ้าคุณวิเศษ ๆ ตอบโดยไม่ต้องคิด

“๔๙ คนครับ”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ ทำคอร่นแล้วกลืนน้ำลายเอี๊ยก

“อยู่รวมกันที่บ้านทั้งหมดหรือครับ”

“ครับ อยู่รวมกัน ผลัดเปลี่ยนเวรกันปรนนิบัติผม”

“โอ...” เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ คราง

เจ้าคุณวิเศษ ๆ ชักฉิว

“อย่าปลงอนิจจังผมเหนื่อยเลยนำเจ้าคุณ คนแกก็มีหัวใจเหมือนกัน เจ้าคุณลองมีเมียเด็ก ๆ สักคนหนึ่งซี้คร้านจะติดใจต้องหาอีกสองสามสี่ห้าหกและเรื่อยไป ดูแต่ท่านในโกศก็แล้วกัน ผู้ชายที่มีเมียเยอะเยอะไม่เห็นจะเสียหายอะไรเว้นแต่ผู้ชายคนนั้นจะไปหลอกลวงทำลายผู้หญิงแล้วก็ทิ้งขว้าง อย่างผมและพวกผู้ใหญ่นักเป่ากระหม่อมทั้งหลายได้เด็กสาวคนไหนมาเป็นเมียเราก็กี่เลี้ยงดูให้มีความสุขแก่เขาเป็นอย่างดี ผมจ่ายเงินเดือนให้อ่อนผมคนละ ๕,๐๐๐ บาท กินอยู่กับผม มีรถเก๋งหลายคันให้ใช้ ใครมีลูกคนหนึ่งผมเพิ่มให้ ๓,๐๐๐ บาท แต่ก็ไม่ปรากฏว่าอ่อนคนไหนมีลูกกับผม เห็นจะเป็นเพราะผมแก่แล้วนั่นเอง” แล้วเจ้าคุณวิเศษ ๆ ก็หัวเราะแสดงความพอใจ “ผมมีรายได้จากผลประโยชน์ของผมเมื่อหักค่าใช้จ่ายและค่าภาษีแล้วราวปีละ ๑๐ ล้านบาท ค่าใช้จ่ายสำหรับพวกอนุของผมปีหนึ่งร่วมสองล้านเชียวนะเจ้าคุณ”

“ก็ดีแล้วนี่ครับเมื่อมันเป็นความสุขของเจ้าคุณ หากอีกคนซี้ครับจะได้ครบครึ่งร้อยหรือ ๕๐ คน”

คราวนี้เจ้าคุณวิเศษ ๆ ทำหน้าเบ้ แล้วถอนหายใจเอี๊ยกใหญ่

“หาอะไรไหวเจ้าคุณ ผมบอกเจ้าคุณแล้วว่าผมหมดสมรรถภาพแล้ว ผมกำลังคิดจะรูดต้อคอยู่เชียวยครับ ที่มานี้นอกจากตั้งใจจะมาเยี่ยมเจ้าคุณและคุณหญิงवादแล้วก็อยากจะทำกับพ่อบงหวนเขาด้วย

คนรับใช้ซึ่งทำหน้าที่แทนเจ้าแห้วถือถาดเงินบรรจุน้ำผลส้มแช่เย็นรวม ๒ แก้ว นำมาตั้งบนโต๊ะแล้วเดินก้มตัวออกไป เจ้าคุณปัจฉิม ๕ เชิญให้เพื่อนของท่านดื่มน้ำส้มแล้วกล่าวถามด้วยความสนใจ

“เมื่อก็เจ้าคุณว่ายังไงนะ เจ้าคุณจะรู้สึกตอพวกอนุของเจ้าคุณ”

“ครับ ผมจะขายเลหลังไปให้หมด พวกอนุเหล่านี้ผมซื้อมาจากพ่อแม่หรือผู้ปกครองมีค่าตัวแตกต่างกัน บางคนตั้งสองแสนก็มี แต่บางคนพันเดียวเท่านั้น บางทีสองคนพี่น้องผมซื้อมาหมื่นบาท อนุของผมแต่ละคนเป็นเด็กสาววัยรุ่นอายุอย่างมาก ๒๐ ปี และทุกคนใครเห็นก็ต้องชมเปาะว่าสวย เมื่อผมได้รับความสามารถหมดสมรรถภาพผมก็จะเลหลังไปให้หมดเพื่อเอาเงินคืนมาบ้าง ด้วยวิธีรู้สึกตอเช่นห้างร้านที่ขายถูกแบบหันหลังเพราะเลิกล้มกิจการค้า”

เจ้าคุณปัจฉิม ๕ ทำหน้าขบถ

“เลหลังอนุ...”

“ครับ”

“อ้อ แหวกแนวดีครับเจ้าคุณ ผมเคยเห็นแต่เลหลังสรรพสินค้าหรือข้าวของต่าง ๆ สิ่งมีชีวิตที่เขาเลหลังกันก็เห็นจะมีแต่ม้าแข่ง”

เจ้าคุณวิเศษ ๕ ยิ้มเล็กน้อย

“ม้าแข่งจะได้อะไร กอดจูบมันก็ได้ดีไม่ได้ดีมันจะให้ อนุของผมใครประมูลได้ไปใช้ให้หมดได้ วานเกาหลังหรืออาบน้ำถูตัวขัดสีโคลให้เราก็ดูอะไร ๆ ก็ได้ทั้งนั้น กำลังหงุดหงิดใจออกเขาจะขอเลาเราหน่อยเดียวเราก็ดูสบายใจ อ้า-ผมคิดว่าผมใกล้จะลงโรงเต็มทนแล้ว เข้าวัดเข้าวาเสียที่พึ่งเทศน์ฟังธรรมบำเพ็ญกุศลเป็นต้นว่าขุดลูกนิมิตหรือซื้อซ่อฟ้า”

เจ้าคุณปัจฉิม ๕ สะดุ้งเล็กน้อย

“เอ๊ะ ขุดลูกนิมิตหรือซื้อซ่อฟ้าเนี่ยมันรกไม่ใช่หรือเจ้าคุณ เขามีแต่ฝังลูกนิมิตหรือยกซ่อฟ้า”

“แล้วกัน คนอย่างผมเป็นเจ้าคุณพานทองเคยเป็นเสนาบดีมาแล้วจะทำบาปเสียหรือเจ้าคุณ ที่ว่าขุดลูกนิมิตนะหมายความว่าขุดเอาลูกเก้าขึ้นมาแล้วฝังใหม่ เอาแก้วแหวนเงินทองทิ้งลงไป ส่วนซ่อฟ้าเก่า ๆ ก็ซื้อออกสร้างใหม่”

“อ้อ ยังงั้นหรือหรือครับ ผมไม่นอนด้วย ดีเหมือนกันครับที่เจ้าคุณคิดไปตายที่วัด นอนตายตามโคนต้นโพธิ์หรือตามศาลาวัด”

เจ้าคุณวิเศษ ๕ ทำหน้าเหมือนกับจะร้องไห้

“เจ้าคุณจะให้ผมตายแบบผีไม่มีญาติเสียหรือ ที่ผมบอกเจ้าคุณว่าผมจะเข้าวัดก็หมายความว่าผมจะใช้เวลาให้หมดไปกับการบำเพ็ญกุศลตามวัดวาอารามต่าง ๆ แต่ผมจะต้องรู้สึกตอหรือเลหลังพวกอนุของผมให้ได้เสียก่อนเพื่อผมจะได้หมดกังวล ใครแข่งไปจะไปเลี้ยงดูเป็นลูกเป็นเมียหรือเอาไปขายตามซ่องก็ตามใจ อ้า-เจ้าคุณช่วยพูดกับพ่อหงวนหน่อยได้ไหมล่ะครับ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๕ ยิ้มเล็กน้อย

“เจ้าคุณจะให้ย้ายหงวนรับเซ่งอนุของเจ้าคุณทั้งหมดหรือครับ”

“ครับ ใช่ แล้วเขาจะไปขายต่อหรือจัดสร้างฮาเริ่มขึ้นก็เป็นเรื่องของเขา ผมจะขายهماทั้ง ๔๙ คนในราคาไม่เอาเปรียบพ่อหงวน”

ทันใดนั้นเองคณะพรรคสี่สหายก็พากันเดินเข้ามาทางประตูห้องโถงด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสตามธรรมดาของคนที่มีเงินเหลือใช้ไม่เคยมีหนี้สินกับใครมีแต่ลูกหนี้ พล, นิกร, กิมหงวน และศาสตราจารย์ดิเรกต่างกระพุ่มมือไหว้เจ้าคุณวิเศษ ๕ อย่างนอบน้อม เจ้าคุณเผ่ารับไหว้และยิ้มละไมกล่าวถามทุกข์สุขสี่สหายโดยทั่วหน้ากัน

ทั้งสี่คนนั่งรวมกันบนโซฟาตัวใหญ่ริมหน้าต่างตึก เสียหงวนกล่าวทักเจ้าคุณวิเศษ ๕ อย่างสนิทสนมเหมือนกับว่าเขาเป็นลูกหลานของท่าน

“ไม่ได้พบคุณอาราวสองเดือนเห็นจะได้ครับ รู้สึกว่าคุณอาเป็นหนุ่มกระชุ่มกระชวยขึ้นอีก”

“ปู่โธ่” เจ้าคุณวิเศษ ฯ คราง “อาเนะเหมือนกับกล้วยสุกงอมคาเครือนะพ่อหงวน ลมพัดแรงหน่อยก็ร่วงหล่นลงดิน มันงอมและห่อมเต็มทนแล้ว”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“อะไรได้ครับ ผมของคุณอาอย่าไม่ดำสักเส้นจะว่าแกยังง”

เจ้าคุณวิเศษ ฯ ทำหน้าชอปกล

“เธอพูดขงเงนิกร อางไปหมดแล้วว้ย หมายความว่าคนทีผมชาวเป็นดอกเลออย่างอาเป็นหนุ่มยงันนี่”

นิกรนึ่งคิด

“อ้อ ผมลีมไปครับ คนทีหัวหงอกคือคนแก่ถูกแล้วครับ แต่ว่าคุณพ่อผมอายุปานนี้แล้วผมไม่หงอกแม้แต่เส้นเดียว”

เจ้าคุณบัจจนี้ก ฯ ทำปากจู้

“กบาลฉันมันมีผมทีไหนกันละดันพูดออกมาได้ ถ้าฉันมีผมเหมือนคนอื่นเขาหัวฉันก็ขาวโพลนไปแล้ว”

นายจอมทะเล้นหันมายิ้มกับพ่อตาของเขา

“คนหัวล้านได้เปรียบคนมีผมนะครับ”

“พอแล้ว ฯ ไม่ต้องอธิบายประเดี๋ยวจะเกิดตะปากกันขึ้น”

คณะพรรคสี่สหายยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตามกัน พบสบตากับเจ้าคุณวิเศษ ฯ เขาก็กล่าวกับท่านอย่างนอบน้อม

“คุณอาไปไหนมาด้วยหรือครับ”

“เปล่า หลานชาย ออกจากบ้านทุ่งมหาเมฆก็ตรงมานี้ ตั้งใจมาเยี่ยมเจ้าคุณบัจจนี้ก ฯ และคุณแม่เธอ แล้วก็มาคุยกับพวกเธอด้วย” พูดจบท่านก็เรอออกมาดัง ๆ ตามแบบคนแก่ทั้งหลาย “เออ....”

เจ้าคุณบัจจนี้ก ฯ พยักหน้ากับเสียหงวนแล้วพูดยิ้ม ๆ

“เจ้าคุณวิเศษ ฯ ท่านปรารภกับอาว่า เครื่องยนตร์กลไกในตัวของท่านเสื่อมคุณภาพหรือไรสมรรถภาพแล้ว ท่านอยากจะเข้าวัดเข้าวาหาความสงบสุขภายใต้ร่มเงาของพระพุทธศาสนา แต่หมายความว่าท่านจะต้องขายเลหลังพวกอนูของท่านเสียก่อน”

อาเสียนัยน์ตาเหลือกหันขวับมาทางเจ้าคุณวิเศษ ฯ

“คุณอาจะเลหลังพวกอนูที่บ้านหรือครับ”

“โธ่ เธอจะชวรับแข่งไว้ได้ไหมละพ่อหงวน ทั้งหมดมีด้วยกัน ๔๙ คน อาจะคิดราคาเป็นพิเศษเพราะเธอก็เท่ากับว่าเป็นลูกหลานของอาคนหนึ่ง”

เสียหงวนอ้าปากหวอ ไม่สนใจกับเครื่องตีที่คนใช้นำมาเลพิให้เขา เขาจ้องตาเขม็งมองดูเจ้าคุณวิเศษด้วยความแปลกใจยั้ง

“แข่งอนู ๔๙ คนให้ผม”

“ถูกแล้ว”

เจ้าคุณบัจจนี้ก ฯ ช่วยพูดสนับสนุนเพื่อนของท่านทันที

“แกร็บแข่งไว้ก็ดีเหมือนกันอ้ายหงวน แกะจะได้ทำสถิติยอดเยี่ยมในการมีอนูมากที่สุด แกเป็นมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของเมืองไทย แกก็ควรมีอนูมากที่สุดในเมืองไทยผู้คนจะได้นับหน้าถือตาแก เงินทองของแกก็มีมากมายกายกองรับแข่งอนูของเจ้าคุณวิเศษไว้เถอะวะ”

เสียหงวนฟืนหัวเราะเสียงปร่าชอปกล

“ไหวหรือครับตั้ง ๔๙ คน”

“ก็มีไว้เพื่อประดับบารมี และประกาศความเป็นมหาเศรษฐีของแกจะเป็นอะไรไปล่ะ”

อาเสี้ยมยิ้มแค้น ๆ

“ผมก็มีหวังตายโหง ถูกฆ่าใส่กล่องส่งไปเชียงใหม่เท่านั้นเอง นवलลออรู้เข้าต้องฆ่าผมแน่” แล้วอาเสี้ยมก็หันมายิ้มให้เจ้าคุณวิเศษ ๆ “ไม่ไหวละครับคุณอา เมียผมหึงซะมัด ไม่ต้องถึงกับมีอนุหรอกครับ เพียงแต่โฉลงหน้าต่างตึกชั้นบนมองดูสาวสวยข้างบ้านบ่อย ๆ ยังตบผมเสี้ยมให้ไหล ความจริงผมก็อยากรับแข่งอนุของคุณอาเหมือนกัน แต่ผมขอเรียนคุณอาอย่างเปิดอกว่าผมกลัวเมียครับ”

“ก็พาไปอยู่เสียไกล ๆ ซี้ เป็นต้นว่าแถวนครไชยศรีหรือสามพราน ม่ายก็ไปอยู่ทางรังสิตออกไปนอกเมืองแล้วเธอก็แอบไปพักผ่อนหย่อนใจหาความสุขกับพวกอื่นี่ทั้งหลาย หรือมิฉะนั้นเธอจะขายต่อให้ใครไปก็ได้”

นิกรหันมามองดูหน้าเสี้ยมหงวนแล้วพูดเสริมขึ้นเบา ๆ

“เข้าที่เหมือนกันไว้อ้ายหงวน รับแข่งไว้แล้วขายต่อเอากำไรก็ดีเหมือนกัน”

เสี้ยมหงวนทำตาปริบ ๆ

“คนนะไว้อะไม่ใช่เปิดไ้ กั้นเห็นจะไม่กล้ารับแข่งหรอก เมียกั้นนะแกรู้นิสัยเขาดีแล้ว เวลาหึงเขาเห็นข้างท่ามดงาม นवलลอออาจจะฆ่ากันได้จริง ๆ”

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ นายพลดิเรกมองดูเจ้าคุณวิเศษ ๆ แล้วถามยิ้ม ๆ

“คุณอาจะขายเหมาสักเท่าไรครับ”

“เธอจะซื้อหรือ”

“แะแะ เป่ล่าครับ แต่ผมอยากทราบราคา”

“อ้า-อาชายแบบรูดต้อคเล็กล้มกิจการ อนุของอารวม ๔๙ คน ขายเพียงสองแสนเท่านั้น รับรองว่าแต่ละคนยังสาวและสวยพริ้ง ถ้าเป็นรถยนต์ก็เท่ากับเพิ่งซื้อมาจากคู่มือไม่ถึงปีสียังสวยเบาะนิ่มหุ้มพลาสติก หนวดดีแตรดั่งฟุ้งชัด เครื่องยนต์เดินสนิท ซื้อมาใช้ได้เลย ไม่ได้ตบแต่งหรือซ่อมแซมอะไร”

นิกรกล่าวกับเสี้ยมหงวนอย่างเป็นทางการ

“เข้าหูนั่นไหมละอ้ายหงวน คนละแสนบาทรับแข่งคุณอาไว้ แต่ว่าเราไม่ต้องการเอามาเป็นอนุ”

“แล้วแข่งมาทำอะไร” เสี้ยมหงวนถาม

“จัดตั้งทีมฟุตบอลหญิงซีวะ อย่างน้อยก็ได้สี่ชุดฝึกซ้อม กั้นส่งไปแข่งขันหรือแสดงโชว์ทั่วประเทศเก็บเงินบำรุงกระเป๋้า”

อาเสี้ยมหัวเราะชอบใจ

“อย่าหาเรื่องเดือดร้อนให้ตัวเองเลยวะอ้ายกร คน ๔๙ คนนะหมดเปลือกค่าใช้จ่ายไม่ใช่หน่อย ต้องหุงข้าวกระทะนะไว้อะ เหมือนอย่างตามโรงเลี้ยงโรงสีของกัน คนมันมากต้องหุงข้าวกระทะ”

นิกรอมยิ้ม

“ดีซีวะจะได้มีข้าวตังกินทุกวัน”

“อย่าเลยวะ กั้นไม่ผู้จะสนใจนักในเรื่องอนุ ให้คุณอาท่านแข่งให้คนอื่นดีกว่าหรือแกจะรับแข่งไว้คนเดียวก็ตามใจ”

นิกรสันศิระ

“ไม่เอาไว้อะ ตั้ง ๔๙ คนจำหน่ายไม่ได้แน่ ขึ้นเลี้ยงไว้หล่อนก็จะแอบใส่เขาให้กันเขาก็กลายเป็นควายไปโดยไม่รู้สีกตัว กั้นคิดว่าผู้หญิงอื่นหมั้นเสนก็สู้เมียเราไม่ได้ ถึงเนื้อหนังจะเหยวยนไปบ้างก็อยู่ร่วมทุกข์สุขกับเรามาจนเห็นอกกันแล้ว เรื่องสังขารไม่มีใครเห็นยั้งไว้ได้ อดีตที่ผ่านมาเมียของพวกเราแต่ละคนสวยกว่าอาภัสราเป็นไหน ๆ เดียวนี้หนังตาเหยวยน ฟันบางซี่ก็ใส่ใหม่ แต่เราก็ควรจะรักเมียเรา ที่กั้นพูดอย่างนี้ก็เพราะพ่อตาของกันนั่งอยู่นี่ด้วย”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครื้นเครง เจ้าคุณวิเศษ ๆ กล่าวกับพลอย่างยิ้มแย้ม

“เธอจะรับแข่งพวกอนุของอาไว้ไหมล่ะ”

พลยิ้มเหย

“ม่ายละครับคุณอา ตั้งครึ่งร้อยผมเลี้ยงไม่ไหวครับ”

“เอ-ถ้ายังงั้นอาจะแข่งให้ใครดีล่ะ” พุดจบเจ้าคุณวิเศษ ๆ ก็หันมาทางเจ้าคุณปัจฉิม ๕ “ช่วยผมคิดบ้างซีเจ้าคุณ เจ้าคุณรู้จักกับพวกเศรษฐีที่ไหนบ้างล่ะ ผมจะได้ลองติดต่อกับเขา”

“ผมจนปัญญาและเจ้าคุณ เห็นจะแข่งยากสักหน่อย เดียวนี้ที่อยู่ในสภาวะเงินฝืด เงินสดตั้งสองแสนใครจะกล้าควักกระเป๋า แล้วแข่งเอามาก็ต้องสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายไม่น้อย คนตั้ง ๔ ๙ คนไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยครับ”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ลองติดต่อให้พวกแม่เล้ามาเหมาเอาไปไม่ดีหรือครับ”

เจ้าคุณวิเศษ ๆ สิ้นศีรษะ

“อย่างนั้นอาทำไม่ได้ มันเท่ากับอาสาอนุของอาไปลงนรก แล้วก็...เดี๋ยวนี้พวกแม่เล้าหรือเอเยนต์ก็สลายตัวไปหมดแล้วเพราะตำรวจเขาคอยจับกุมพวกโสเภณีทั้งหลาย อ้า-อาแข่งไม่ได้อาที่จะเลี้ยงพวกอนุของอาไว้ก่อน จนกว่าจะมีช่องทางปล่อยเขาไป”

ดร. ดิเรกพูดเสริมขึ้นอย่างเป็นทางการ

“ผมคิดว่าคุณอาจัดการขายเลหลังเป็นรายคนไม่ดีหรือครับ คนที่มีรายได้น้อยแต่อยากจะมีอนุจะได้ประมูลซื้อไว้”

เจ้าคุณวิเศษ ๆ ขมวดคิ้วขึ้น

“เลหลังเหมือนอย่างที่บริษัทเลหลังเขาจัดทำให้วันเสาร์อาทิตย์ยังงั้นหรือดิเรก”

“ออไร ยังงั้นแหละครับ ลงแรงความในหน้าหนังสือพิมพ์ประกาศให้นักนิยมเมียอยู่ล่องหน้า พอถึงกำหนดวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ ก็เปิดการเลหลังอนุของคุณอาทั้ง ๔๙ คน แต่เลหลังทีละคน”

คราวนี้เจ้าคุณเผ่าเห็นพ้องด้วย

“เออ ความคิดของเธอแยบคายดีแะดิเรก แยบคายจริง ๆ เธอพูดถูกแล้ว คนที่มีเงินเดือนหรือรายได้น้อยก็พอมีโอกาสได้ซื้อเลหลังอนุของอาไปไว้เป็นคู่ครอง หรือเป็นอนุของเขาสักคนหนึ่ง หรือใครจะเลหลังไปก็คนก็ได้ ขอบใจคนไหนก็ประมูลราคาแข่งขันกันแบบเลหลังสินค้าต่าง ๆ เช่นรถยนต์, ตู้เย็น, เครื่องปรับอากาศ หรือเปียโนโทรทัศน์อะไรเหล่านี้ แต่ว่าอาจะจัดการเลหลังอนุของอาที่ไหนล่ะหลานชาย”

“ก็ที่บ้านของคุณอาเนะซีครับ การเลหลังอนุเรียกว่าเป็นการเลหลังแบบแหวกแนว แล้วก็คุณอาจำต้องระมัดระวังจัดการเลหลังให้รอบคอบ เพราะว่าพวกหนุ่ม ๆ รูปหล่อบางคนอาจจะถือโอกาสขโมยอนุของคุณอาไป โดยไม่ต้องลงทุนแม้แต่บาทเดียว ส่งไปเลหลังที่อื่นไม่ไหวหรอกครับ บ้านของคุณอาใหญ่โตกว้างขวางมีรั้วรอบขอบชิดสะดวกมาก”

เจ้าคุณเผ่ายิ้มละไม

“เข้าที่มาก อาคงจะได้เงินคืนอย่างน้อยก็ร่วมสองแสนบาท แต่ว่าอาไม่มีความรู้ความชำนาญเกี่ยวกับการเลหลังเลย คนของอาที่เห็นจะไม่มีใครที่จะใช้ให้เขารับหน้าที่นี้ได้ เธอพอจะช่วยหาคนให้อาได้ไหม”

เจ้าคุณปัจฉิม ๕ กล่าวกับเสี่ยหงวนทันที

“แกช่วยเจ้าคุณวิเศษ ๆ หน่อยซี ถ้าแกกับอ้ายกร่วมมือกันรับจัดเลหลังอนุให้เจ้าคุณวิเศษ ๆ การรูดตื้ออนุของเจ้าคุณก็คงจะสำเร็จเรียบร้อยลงด้วยดี”

เสี่ยหงวนยิ้มอาย ๆ

“เรื่องนี้ต้องอ้ายกรครับ อ้ายกรเคยทำหน้าที่เลหลังสินค้าที่บริษัทการค้าของเราหลายครั้งแล้วมีความชำนาญ และมีเล่ห์เหลี่ยมชั้นเชิงดีมาก”

เจ้าคุณวิเศษ ฯ พุดโพล่งขึ้นทันที

“ช่วยอาหน้อยเถอะนะหลานชาย แล้วอาจจะคิดค่าป่วยการให้เธอกับพ่อหงวน ๒๐ เปอร์เซ็นต์”

นิกรหันมายิ้มให้เจ้าคุณวิเศษ ฯ

“ผมก็เหมือนลูกหลานของคุณอา ผมกับอ้ายหงวนยินดีช่วยคุณอาเลหลังอนุให้ครับ ส่วนค่าป่วยการไม่ต้อง เราจะเลหลังอนุทั้ง ๔๙ คนให้ได้เงินสองแสนแล้วมอบให้คุณอา แต่ถ้าเราสามารถทำเงินได้มากกว่าสองแสน ส่วนที่เกินเป็นของ ผมกับอ้ายหงวนนะครับ”

เจ้าคุณวิเศษ ฯ ลืมตาโพล่ง

“ตกลง ตกกลงเลยหลานชาย”

นิกรหันมายิ้มให้อาเสี่ย

“ช่วยคุณอาท่านหน้อยนะ บางที่เราสองคนอาจจะได้เงินใช้คนละสองสามหมื่นในการเลหลังอนุ การเลหลังมันเกี่ยวกับเล่ห์เหลี่ยมชั้นเชิงของผู้เลหลัง รับรองว่าวันเลหลังอนุของคุณอาจะมีผู้คนไปชมการเลหลังอย่างคับคั่ง พวกบ้าผู้หญิงแห่หิ้วถังหลายก็คงจะแห่กันไปเลหลังเอามาเป็นอนุ ถ้าเราสองคนทำงานสำเร็จในไม่ช้าก็คงจะมีการเลหลังอนุเกิดขึ้นอีก และการเลหลังพวกกะหรี หรือหมอนวดสาวก็อาจจะมีขึ้นได้เหมือนกัน การเลหลังคนย่อมสนุกครึกครื้นกว่าเลหลังของ”

เสี่ยหงวนพยักหน้ารับทราบ

“เอา ช่วยคุณอาท่านสักครั้งในฐานะที่ท่านเป็นหุ้นส่วนใหญ่คนหนึ่งของธนาคาร “สี่สหาย” แล้วเขาก็เปลี่ยนสายตามาที่เจ้าคุณวิเศษ ฯ “ตกลงเลหลังวันอาทิตย์ที่ ๒๑ มีนาคมนี้ดีไหมครับ”

“อาทิตย์หน้าหรือ สุดแล้วแต่เธอกับนิกรจะสะดวกเถอะ อาชอบใจมากเท่าที่เธอต้งสองช่วยเหลืออา นึกว่าช่วยให้อาได้เข้าวัดเข้าวาเถอะนะ อาสนุกสนานกับทางโลกมานานแล้วควรจะหาความสงบสุขในทางธรรมบ้าง”

“คุณอาจะบวชหรือครับ” กิมหงวนถามยิ้ม ๆ

“เปล่า ๆ ๆ ไม่ได้บวชหรอก อาแก่จนปานนี้แล้วบวชก็ลำบาก”

นิกรพุดเสริมขึ้นเบา ๆ

“ก็บวชเถอะครับ”

เจ้าคุณวิเศษ ฯ กลืนน้ำลายเอื้อง

“เถอะนะหมายถึงเด็ก ๆ ไร้้ย”

“อ้อ จริงแหละครับ ถ้ายังงั้นก็บวชเป็นตาเถนะครับ”

เจ้าคุณวิเศษ ฯ อดหัวเราะไม่ได้

“เป็นตาเถนะไม่ต้องบวชก็ได้ ฝูงขาวหม่นขาวป่วนเปื้อนอยู่ตามวัดใด ๆ ก็เรียกว่าตาเถนะ”

เสี่ยหงวนพุดต่อทันที

“ศัตรูหมายเลขหนึ่งของยายซี”

เจ้าคุณปัจเจก ฯ หัวเราะก๊าก

“ใครบอกแกละว่าตาเถนะเป็นศัตรูหมายเลขหนึ่งของยายซี”

“ก็ผมเคยได้ยินเด็ก ๆ มันร้องเล่นกันนี่ครับ...ตาเถนะจันหมี่ ยายซีจันแตงโม จันแล้วไม่สัพพี ยายซีก็ร้องปู่ไร่”

เจ้าคุณวิเศษ ฯ หัวเราะลั่นห้องแล้วกล่าวกับเจ้าคุณปัจเจก ฯ

“ได้พบปะพูดคุยกับหลาน ๆ สี่คนนี่ทำให้ผมครึกครื้นขึ้นจริงดีเหมือนกัน เป็นอันว่าพ่อกรกับพ่อหงวนเขารับช่วยผม
เลหลังอนูให้ในวันอาทิตย์หน้า”

เจ้าคุณปัจฉิม ๔ มองดูสองสหาย

“แล้วแกสองคนอย่าเหลวไหลนะ”

นิกรอมยิ้ม

“ไม่เหลวหรือครับแล้วก็ไม่ไหลด้วย ผมจะติดต่อกับเจ้าคุณวิเศษ ๔ ทางโทรศัพท์เกี่ยวกับปัญหาปลีกย่อยใน
เรื่องนี้ แล้วผมจะรีบไปลงแจ้งความในหนังสือพิมพ์รายวันสักสองฉบับ “ไทยรัฐ” กับ “พิมพ์ไทย” ก็พอแล้วเพราะแพร่หลาย
ทั่วประเทศ ประกาศให้พวกนักเป่ากระหม่อมได้รู้ว่าในวันอาทิตย์ที่ ๒๑ เดือนนี้ จะมีการเลหลังอนูที่บ้านคุณอา”

“ขอบใจมากหลานชาย แล้วพลกับดิเรกจะจะไม่ช่วยอะไรบ้างหรือ”

นายพลดิเรกหัวเราะเบา ๆ

“ผมยินดีทำหน้าที่ปฏิคม หรือประชาสัมพันธ์ในวันเลหลังครับ”

“อ้อ ดีทีเดียว พลละ”

“ผมเป็นเจ้าของหน้าที่การเงินครับ”

“ดีแล้ว การประมูลเลหลังส่วนมากอาจจะจ่ายเป็นเช็คเงินสด เป็นหน้าที่ของเธอที่จะพิจารณาดูว่าเช็คของใครควร
เชื่อถือได้หรือไม่เพราะเธอก็กว้างขวางอยู่ในวงสังคมและวงการค้า”

พลยิ้มให้เจ้าคุณวิเศษ ๔

“ครับ ผมช่วยคุณอาเต็มที่ ผมรู้สึกตื่นเต้นเสียแล้วเท่าที่เราจะเปิดการเลหลังอนูเป็นครั้งแรกในประเทศไทยหรือใน
โลกนี้ แต่ว่าพวกอนูของคุณอาจะยอมให้เราขายเลหลังเขาหรือครับ”

เจ้าคุณวิเศษ ๔ หยุกยิ้มทันที

“ไม่ยอมไม่ได้ ทุกคนทำสัญญาคุ้มเงินเอาไว้ มีการหักใช้หนี้เดือนละ ๒๐๐ บาทก็มี ๓๐๐ บาทก็มี อาได้ถาม
ความสมัครใจของเขาแล้ว ทุกคนสมัครใจให้อารุสติดคอหรือแข็งให้คนอื่นไปเพื่อเขาจะได้เริ่มชีวิตใหม่กับตัวใหม่ของเขา เขา
ว่ามีตัวแก้อย่างอาเหมือนกินข้าวเย็นกันหม้อโดยไม่มีกับ บางคนที่ว่ารูปร่างหน้าตาของอาเหมือนกับเต่าทะเลที่ขึ้นมาวางไข่
บนชายหาด”

นิกรว่า “เหมือนจริง ๆ ครับ”

เจ้าคุณวิเศษ ๔ นัยน์ตาเหลือก

“เหมือนเต่ากระนะเธอ”

“ครับ ผมหมายถึงเนื้อหนังของคุณอาที่เริ่มตกระแล้ว”

เจ้าคุณวิเศษ ๔ หน้าจ้อย

“นั่นนะซี ทำอย่างไรได้นิกร สังขารของคนเรามันก็ร่วงโรยไปตามกาลเวลาที่ผ่านไป คนเราไม่รู้ตัวหรอกว่าเขาแก่
ไปทุกนาทีทุกชั่วโมง พวกเธอก็เหมือนกันไม่ช้าก็เหมือนกับอาที่แหละ พ่อดิเรกเป็นนักวิทยาศาสตร์ชั้นเยี่ยมเมื่อไรจะคิดชูป
คนแก่ให้กลับเป็นหนุ่มเป็นสาวเสียที อ้า-อา มารบกวนเวลาเจ้าคุณปัจฉิม ๔ และพวกเธอมานานแล้วเห็นจะต้องลากลับ
เสียทีนะ”

“อ้าว เจ้าคุณปัจฉิม ๔ อุทาน “ประเดี๋ยวก็ถึงเวลาน้ำชาเวลาบ่ายแล้วอยู่กับน้ำชากันก่อนเถอะเจ้าคุณ”

“ไม่ละครับ ผมกลับไปกินที่บ้านดีกว่าพวกอิหม่ามบ่อนให้ ฮีม...ผมอยากให้อายุของผมถอยหลังไปอีกสัก ๔๐ ปี
เหลือเกิน ลาละนะทุกคน ๆ”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ๕ ต่างยกมือไหว้เจ้าคุณวิเศษ ๕ แล้วลุกขึ้นเดินออกไปส่งเจ้าคุณเฒ่าที่หน้าตึก ขณะ
เจ้าคุณปัจจนึก ๕ ประคองเพื่อนของท่านเดินลงบันไดไปขึ้นรถ นิกรได้ร้องเพลงร่ำวงสมัยก่อนขึ้นเบา ๆ พอได้ยินกัน

ตาแก่อยากมีเมียสาว ถือไม้เท้าก็ยักยักย่น ทีนี้เรามีอะไรกัน อ้อแม่สุวรรณเขามีร่ำวง...

เจ้าคุณวิเศษ ๕ หันมาทำตาเขียวกับนายจอมทะเล้น

“เพลงนี้ขอซื้อเถอะวะอ้ายหลานชาย ฟังแล้วไม่ชอบใจเลยพับฝ่า อาบอกเธอแล้วว่าคนแก่ก็มีหัวใจเหมือนกัน ตา
แก่ชอบมีเมียสาวยายแก่ก็ชอบมีผัวหนุ่มมันเป็นของธรรมดา โคนแกไม่กินหญ้าอ่อนจะไปกินฟางให้โง่งหรือยังง”

ฟอร์ตลินคอล์นคั้นน้ำพาท่านเจ้าคุณวิเศษ ๕ คลานออกไปจากบ้าน “พัชรภรณ์” อย่างสง่าผ่าเผย

ในที่สุด วันอาทิตย์ที่ ๒๑ มีนาคม ก็ผ่านมาถึง

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ๕ และเจ้าแห้วมาที่บ้าน “**นนทศักดิ์**” ในเวลา ๘.๐๐ น. เศษตามที่นัดหมายกับเจ้าคุณ
วิเศษ ๕ ไว้ การเลหลังอนุของท่านเจ้าคุณจะเริ่มต้นในเวลา ๙.๐๐ น. ตามที่โฆษณาไว้ในหนังสือพิมพ์

หน้าตึกใหญ่สร้างเป็นยกพื้น ต่อบริเวณหน้าตึกออกมาคล้ายกับเวทีประกวดนางงาม มีฉากและหลังกั้นตาม
ความคิดของนิกรแต่ไม่มีม่านหน้าเวที บนยกพื้นนี้ตกแต่งด้วยไม้ประดับหลายชนิด ด้านหลังมีทางเข้าออกติดต่อกับตึก
ใหญ่ กลางเวทีมีโต๊ะสี่เหลี่ยมหนึ่งโต๊ะ และไมโครโฟนติดตั้งไว้หนึ่งอันสำหรับเจ้าหน้าที่ผู้ทำการเลหลังโดยมีนิกร การุณวงศ์
เป็นหัวหน้าและอาสาเสียมหงวนเป็นผู้ช่วย

เจ้าคุณวิเศษ ๕ ได้ให้การต้อนรับคณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ๕ เป็นอย่างดี พล, นิกร, กิมหงวน และ ดร.
ดิเรกไม่ยอมปล่อยให้เวลาผ่านไปแม้แต่น้อย ต่างช่วยกันตรวจดูสถานที่สำหรับเลหลังแล้วก็สั่งให้คนใช้ของเจ้าคุณวิเศษ
๕ นำเก้าอี้เหล็กมาตั้งตามใต้ต้นไม้ใหญ่บริเวณหน้าตึกและข้างเรือนต้นไม้เพื่อให้ผู้ที่มาชมการเลหลังได้นั่งพักผ่อน

ในราว ๘.๓๐ น. ประชาชนก็หลั่งไหลมาที่บ้าน “**นนทศักดิ์**” เพื่อมาชมการเลหลังแบบแหวกแนวของเจ้าคุณวิเศษ
๕ เศรษฐีใหญ่ พวกอาสาเสียมหงวนหรือข้าราชการชั้นผู้ใหญ่หลายคนปะปนอยู่ในกลุ่มชนเหล่านี้ต่างก็ตั้งใจจะประมู
ลสาวสวยที่ถูกใจคนใดคนหนึ่งหรือสองคนเขาไปเป็นอนุของเขา นักนิยมเมียเหล่านี้ชอบมีเมียน้อยเป็นงานอดิเรก ไม่ชอบ
เลี้ยงต้นไม้หรือเลี้ยงสัตว์เลี้ยง สนใจแต่สาวสวยเท่านั้น ถ้าถูกใจแล้วถึงจะต้องจ่ายเงินหมั้นแสนก็ไม่เสียดาย ความสุขของ
เขาอยู่ที่การมีเมียหลาย ๆ คน

ยังไม่ทันถึงเวลา ๙.๐๐ น. บ้าน “**นนทศักดิ์**” ก็เต็มไปด้วยผู้สนใจในการเลหลังอนุไม่ต่ำกว่า ๕๐๐ คน รถเก๋งงาม
ๆ แบบทันสมัยจอดอยู่ริมรั้วบ้านเป็นแถวยาวเหยียด คนของเจ้าคุณวิเศษ ๕ ถึงโอกาสขายเครื่องดื่มและบุหรี่ปรากรกว่าขาย
ดิบขายดีมาก

ตามเวลาที่กล่าวนี้พวกอีหนูทั้ง ๔๙ คน แต่งตัวแต่งหน้าเสร็จแล้ว ชุมนุ่มกันอยู่ในห้องโถงใหญ่ชั้นล่างของตัวตึก
อันเป็นเขตรโฐฐาน เมื่อใกล้จะถึงเวลาเลหลัง เจ้าคุณวิเศษ ๕ ก็พา กิมหงวนกับนิกรเดินขึ้นมาทางหน้าตึกและตรงเข้าไปใน
ห้องโถงใหญ่

เจ้าคุณเฒ่ายิ้มละไม เมื่อแลเห็นอีหนูของท่านแต่งตัวสวยงามในสี่สรรต่าง ๆ กัน ผัดหน้าทาปากเขียนคิ้วทำผม
ตามแบบที่ตนชอบ บ้างก็ทำเป็นรูปกระโดนปากแตรหรือกระถางต้นไม้ บ้างก็โปะไว้เฉย ๆ เหมือนกองขี้ควาย บ้างก็ทำผม
แบบง่าย ๆ แต่งหน้าพอควร

นิกรยกมือนับจำนวนพวกอนุเหล่านี้เบา ๆ แล้วเขาก็ทำหน้าฉงน

“หายไปไหนหกคนครับคุณอา”

เจ้าคุณวิเศษ ๙ ผายมือเข้าไปในห้องรับประทานอาหาร

“อยู่ในห้องนั้น เขาแต่งตัวไปหน่อยไม่ยอมออกมาประเจิดประเจ้อในห้องนี้”

นิกรพยักหน้ากับเสี่ยหงวนแล้วพากันเดินไปหยุดยืนที่บังตาประตูห้องรับประทานอาหาร สองสหายแ้มมั่งตาออกมองเข้าไปในห้อง แล้วนิกรก็รีบปิดบังตาทันทีหันขวับมาทางเจ้าคุณวิเศษ ๙

“ทำไมคุณอาให้พวกอนุที่อยู่ในห้องนี้ แต่งตัวยั้งงี้ละครับ ขึ้นออกไปโชว์ตัวโปลิศจับแน่”

เจ้าคุณวิเศษ ๙ เดินเข้าไปหาสองสหาย

“เป็นยังงี้ละ”

“ไปนะซีครับ”

เจ้าคุณวิเศษ ๙ ทำตาปริบ ๆ หันมาทางกิมหงวน

“ไปนะเป็นยังงี้”

“ก็งุ่นง่านหม่นหมอย หรือไม่ได้งุ่นง่านแต่ไม่ได้ปิดแม่แต่หนอยนะซีครับ”

เจ้าคุณแฒ่าสะดุ้งโหยง

“ยั้งงั้นเสี่ยวอะอะ”

เสี่ยหงวนแ้มมั่งตาประตูห้องรับประทานอาหารออกเพียงเล็กน้อย

“คุณอาดูด้วยตาเองเถอะครับ อนุของคุณอาทั้งหกคนอยู่ในชุดปลุกใจเสือป่าทั้งนั้น ขนาดพวกเสือป่าเห็นเข้าแล้วชักดั้นชักงอน้ำลายฟูมปากไปตามกัน”

ท่านเจ้าคุณทำหน้างอน

“เฮ้ะ ทำไมถึงต้องน้ำลายฟูมปากด้วย”

เสี่ยหงวนหัวเราะ

“ก็ล่อสติคนินเข้าไปนี่ครับ”

เจ้าคุณวิเศษ ๙ เลื่อนตัวเข้ามายืนชิดบังตาดยกมือทั้งสองจับบังตาเปิดออกมองเข้าไปในห้องรับประทานอาหารอันกว้างใหญ่ แล้วท่านก็ร้องอะอะเอ็ดตะโร

“เฮ้ย.....นี่เตรียมตัวจะไปเล่นจ้ำบ๊ะกันที่ไหนวะอีหนู ตายแน่ แต่งตัวแบบนี้ได้เรอะ ที่นี้บ้านป่าไม่ใช่โรงระบำจ้ำบ๊ะ ดูได้หรือนะงุ่นง่านแกงลิงสวมเสื้อยกทรงนั่นใคร อรชรไซ้ใหม่ตายแล้ว ใครบอกให้ถอดเสื้อล่อนจ้อนไว้ย ะเฮ้อ-แต่งตัวยั้งงี้จะเอาออกไปโชว์ตัวให้เขาประมูลราคาได้อย่างไร สวมเสื้อผ้าเสียให้เสียบร้อย” แล้วเจ้าคุณแฒ่าก็ปิดบังตาประตูไว้ตามเดิม ท่านยิ้มให้สองสหายและกล่าวกับเขาอย่างลูกหลาน “ขอบใจมากหลานชายเท่าที่เธอได้มาช่วยอารุสตีอพวกอีหนูเหล่านี้ เลหลังไปเสียทีก็ดีเหมือนกัน ถ้าไม่มีอีหนูอาอาจะมีอายุยืนยาวต่อไปอีกสัก ๑๐ ปีก็ได้ ขึ้นเลียงเอาไว้อาคงเพิ่งถึงในปีนี้”

มีเสียงโห่ร้องเกรียวกราวดังขึ้นที่หน้าตึกใหญ่ บรรดานักนิยมเมียน้อยที่ตั้งใจมาเลหลังอนุและนักสังเกตการณ์ต่างร้องตะโกนโหวก ๆ

“ไว้ย-เก้าโมงแล้วไว้ยถึงเวลาแล้ว เลหลังเสียทีซีไว้ย”

เจ้าคุณบัจจเน็ก ๙ เดินนำหน้าพาพลกับศาสตราจารย์เรกและเจ้าแห้วเดินเข้ามาในห้องโถง ท่านเจ้าคุณกล่าวกับเจ้าคุณวิเศษ ๙ ทันที

“ได้ยินไหมครับ เขาร้องตะโกนให้เริ่มเลหลังอนุของเจ้าคุณ”

นายพลดิเรกพูดเสริมขึ้น

“เริ่มได้แล้วครับ ที่สนามหน้าตึกผู้คนแน่นไปหมด ส่วนมากเป็นคนแก่ที่มีฐานะดีครับ หนุ่ม ๆ ก็มีเหมือนกันแต่น้อยมาก”

เจ้าคุณวิเศษ ๕ ยิ้มเศร้า ๆ ท่านรู้สึกสะเทือนใจไม่น้อยที่ท่านจะต้องขังอนุของท่านเหล่านี้ไปด้วยการเลหลัง นวลนางทั้ง ๔๙ คนล้วนแต่แรกรุ่งนวลมีสีผิวมีสัดส่วนต่าง ๆ กันสูงโปร่งก็มี ชาวท่อมก็มี อ้วนจ้ำม่ำหรือสูงใหญ่ก็มี ทุกคนมีเสน่ห์มีความน่ารักคนละอย่างและทุกคนก็ผ่านมือเจ้าคุณวิเศษ ๕ มาแล้ว โศกเศร้าตัวนี้กินหญ้าอ่อนมานานแล้ว ไม่เหมือนกับโคแก่ง ๆ ที่ชอบกินฟางแห้ง ๆ ในคอกอย่างซ้ำซากจำเจ

“ลงมือเลหลังได้แล้วพ่อกร” เจ้าคุณวิเศษ ๕ กล่าวกับนายจอมทะเล้น

“ครับ ผมพร้อมแล้ว ผมจะออกไปบนยกพื้นหน้าตึกเดี๋ยวนี้ ผมตกลงกับอ้ายหงวนแบ่งหน้าที่กันเรียบร้อยแล้ว” พุดจบนิกอร์หันมาทางพล “แกพาอ้ายหมอกับคุณพ่อและอ้ายแห้วลงไปอยู่ข้างล่างซี สำหรับแกอย่าลืมว่าต้องนั่งประจำโต๊ะรับเงิน อ้ายหมอกับคุณพ่อทำหน้าที่ปฎิคม”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

“รับประทานผมล่ะครับ”

“แกมีหน้าที่รับใช้ใจปาดะ”

เจ้าแห้วอมยิ้ม หันมากระพุ่มมือไหว้เจ้าคุณวิเศษ ๕ อย่างนอบน้อม

“รับประทานยกให้ผมฟรีสักคนได้ไหมครับ แะะ แะะ”

เจ้าคุณแถม่าสันคีระชะ

“เสียใจ อยากได้ก็ประมูลราคาสู้กับเขาซะวะ เมียทั้งคนฉันจะยกให้แกฟรี ๆ ได้อย่างไร แต่สำหรับเจ้านายของแกทั้งสี่คนนี่เขาช่วยเหลือฉันเลหลังพวกอนุ ฉันจะยกอนุให้ฟรีคนละคน”

พลกล่าวขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“ขอบคุณครับคุณอาผมไม่เอาละครับ”

อาเสียว่า “ผมก็ไม่รับประทานเหมือนกัน”

เจ้าคุณวิเศษ ๕ ยิ้มให้กิมหงวน

“กลัวมีเรื่องกับยายนวลยังงั้นหรือ”

“ครับ แล้วยังไงก็เช็ดกันแฮนด์ผมไม่ชอบ”

“แล้วกัน กระดิ่งจาลนไฟกันก็ยิ่งหอมมากขึ้น”

“ถึงยังงั้นก็เถอะครับ ของใช้แล้วผมรังเกียจ ผมชอบแต่ของนิวแฮนด์ ถ้าเป็นรถยนต์ก็ต้องออกจากอุโมงค์ใหม่ ๆ รถใช้แล้วถึงสภาพของรถยังดีอยู่ แต่เครื่องยนต์มันก็สึกหรอไปบ้างแล้ว”

“แต่นงูชของอา เปรียบเหมือนรถโรดสตรอยที่เพิ่งใช้ได้สามสี่เดือนเท่านั้น อายินดียกให้เธอจริง ๆ พ่อหงวน”

“ไม่ไหวครับ” เสียหงวนยืนกราน “อย่างน้อยก็ต้องบดวาล์วใหม่ ถ้ายเปลี่ยนน้ำมันเครื่องน้ำมันเกียร์น้ำมันเพลาคืออ้อปั๊พออร์ก็เห็นจะต้องเปลี่ยนใหม่”

เจ้าคุณวิเศษ ๕ ลืมตาโพลง

“รถส่วนตัวนะพ่อหงวนไม่ใช่รถแท็กซี่”

เสียงผู้คนที่หน้าตึกโห่ร้องอีก เจ้าคุณปัจจนึก ๕ กล่าวกับพลและ ดร. ดิเรกว่า

“ลงไปเถอะไว้วพวกเรา”

ครั้นแล้ว ท่านเจ้าคุณก็พาสองสหายกับเจ้าแห้วออกไปจากห้องโถง ศาสตราจารย์ดิเรกมองดูเหล่าอนุของเจ้าคุณวิเศษ ๕ ซึ่งนั่งอยู่เรียงรายรอบห้องโถงด้วยความสนใจ จนกระทั่งเดินสะดุดเท้าตัวเองถลาออกไปนอกประตูห้องเกือบจะหก ล้ม นิกอร์พยักหน้ากับอาเสียแล้วพูดกับเสียหงวนอย่างเป็นทางการ

“ปล่อยตัวให้ตรงตามชื่อที่กันประกาศนะฮ้ายหงวน เราจะเลหลังอนุชั้นยอดก่อนเพื่อให้คนที่มาเลหลังสนใจ แล้วก็เลหลังชั้นเลสลับกันไปคือสวดยมากและไม่สวดยแล้วก็สวดยหายดเยี่ยมสลับกันพอไปวัดไปวาได้” แล้วเขาก็หันมาทางเจ้าคุณเฒ่า “ผมรับรองครับคุณอา ผมจะต้องเลหลังพวกอนุทั้งหมดให้ได้เงินสองแสนตามความต้องการของคุณอา”

“ดีมากหลานชาย ถ้าเธอมีความสามารถเลหลังได้เกินว่าสองแสน เงินที่เกินก็เอาไปแบ่งกันเถอะ”

นิกรเปลี่ยนสายตามาที่เสี่ยหงวน

“คืนนี้กันจะพาแกไปเลี้ยง”

“ฮ้า ยังนั่นเสี่ยวเอะ เเพ็งได้ยินแกชวนกันเลี้ยงข้าววันนี้แหละ เลี้ยงที่ไหนล่ะ”

“เลี้ยงข้าวต้มกุ๊ยที่ไหนก็ได้” พูดจบนิกรก็หันไปโบกมือกับพวกอนุทั้งหลาย “เตรียมตัวครับ ผมจะเปิดการประมูลเลหลังคุณเดี๋ยวนี”

นิกรพาตัวเดินออกไปทางหน้าตึก เมื่อเขาออกมายืนบนยกพื้นซึ่งคล้ายกับเวทีละคร บรรดานักนิยมเมียน้อยทั้งหลายต่างก็ตบมือให้ร้องกันเกรียวกราว นิกรเลื่อนตัวเข้ามาใกล้ไมโครโฟนก้มศีรษะโค้งคำนับ เจ้าแห้วคุมเครื่องขยายเสียงอยู่ทางด้านขวาเบื้องล่างเวทีใกล้ ๆ กับโต๊ะรับเงินสดซึ่งพล พัทธาภรณ์ นั่งประจำอยู่ ส่วนนายพลดิเรกกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ กำลังชี้แจงให้ใครต่อใครฟังถึงการเลหลังอนุของเจ้าคุณวิเศษ ๆ ทั้ง ๔๙ คน โดยให้เหตุผลว่าเจ้าคุณวิเศษ ๆ อยากจะหาความสุขในทางธรรม จึงตัดสินใจเลหลังบรรดาอนุของท่านซึ่งแต่ละคนแฉล้มชุ่มช้อยอายุระหว่าง ๑๗ ถึง ๒๐ ปี รับรองว่าไม่เคยผ่านมือใครมาก่อนนอกจากท่านเจ้าคุณวิเศษ ๆ คนเดียวเท่านั้น

นิกรกระแอมไอเสี่ยก่อน จึงกล่าวคำปราศรัยทางไมโครโฟน

“สวัสดิ์ครับท่านเสี่ยปาและท่านที่นิยมเมียน้อยทั้งหลาย ตลอดจนท่านนักสังเกตการณ์ที่มาชมการเลหลังที่แหวกแนวในวันนี้”

เสียงโห่ร้องดังขึ้นอีก เสี่ยปาทนวดเพิ่มคนหนึ่งท่าทางบอกว่าเป็นคุณพระหรือเจ้าคุณร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

“พอแล้ว ไม่ต้องมีอาร์มบาท ปล่อยตัวออกมาได้เลย ผมต้องการเลหลังเมียน้อยพระยาวิเศษ ๆ ไม่ต้องการฟังสุนทรพจน์อันเย็นเยี่ยดยาดยุ่งยากเยอะแยะไร้สาระ”

นิกรก้มศีรษะโค้งคำนับอีกครั้งหนึ่ง

“เอาละครับ เราจะเริ่มแสดง ณ บัดนี้” พูดจบนิกรก็ผลอดตัวรำป้อในบทบาทของยี่เกตอนอกฉากแล้วร้องเพลงแขกเสียงแจ้ว “เฮ้อเฮ้อเฮ้อ...เฮ้อเฮ้อ...เฮ้อเฮ้อ...สะลามมาน้ำ ฮัดฉา ไม่กินสาเก กระดุก ๆ กระดิก”

“ไม่เอาไว้ย” นักนิยมเมียน้อยคนหนึ่งตะโกนลั่นท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างครั่นคราง “ยี่เกไม่เอาไว้ย ปล่อยอนุเจ้าคุณวิเศษ ๆ ออกมา”

นิกรทำตาปริบ ๆ นึกจิตตัวเองที่ผลอลเล่นยี่เก แล้วเขาก็ยิ้มกับพวกเสี่ยปาทั้งหลาย “ขอโทษทีครับ ผมเล่นยี่เกจนเคยชินนี่ว่าผมกำลังแสดงยี่เก ต่อไปผมจะเสนอสาวสวดยอย่างที่เรียกว่าหายดฟ้ามาแต่กระยาหนังให้ท่านชมเป็นคนแรก เธอคืออนุผู้น่ารักของเจ้าคุณวิเศษ ๆ ผู้มีนามว่าจันทิมา อายุ ๑๘ ปี ๒ เดือนกับ ๕ วันทั้งวันนี้ครับ รูปร่างอวบอ้วนสัดส่วนดีของเธอโปรดชมด้วยตาของท่านเอง รับรองว่าสวดยจริง ๆ ครับ นัยน์ตาวานเหมือนน้ำเชื่อมและคมกริบเหมือนมีดโกน ปากนิดจุมุกหน้อยกระจุมกระจิมน่าพิศมัย เห็นแล้วน่าจับน่าต้องน่าเป็นเจ้าของ เป็นอนุอันดับหนึ่งของท่านเจ้าคุณครับ” พูดจบนิกรก็มองเข้าไปในหีบ “ขอเชิญคุณจันทิมาออกมาได้ครับ”

เสียงพิมพ์่า เสียงจ๊อกแจ๊กจวดังไปทั่วบริเวณสนามหญ้าหน้าตึกอันกว้างใหญ่ บรรดานักนิยมเมียน้อยตลอดจนนักเป่ากระหม่อมและเสี่ยปาทั้งหลายต่างเฮโลเข้ามาใกล้เวทีที่มีการเปียดเสียดเยียดยัดกัน

ทันใดนั้นเองผีเสื้อสมุทรตัวหนึ่ง รูปร่างอ้วนจ้ำม่ำเหมือนไทรกระเทียมมีขาพิวเนื้อดำเหมือนโอยวะหรือกาแพไม่ใฝ่นมแต่งกายปอน ๆ ถือถาดเงินใส่แก้วโถเลี้ยงแก้วหนึ่งเดินออกมาจากหีบตรงเข้ามาหานิกร

นักนิยมเมียน้อยต่างโห่ร้องกันเกรียวกราวแสดงความไม่พอใจ นิกرج้องมองดูสาวใช้ของเจ้าคุณวิเศษ ๗ อย่าง เดือดดาล

“ออกมาทำไมหา.....เธออยู่ใต้ทะเลใล่ขี้ขึ้นมาบนบกทำไม งานนี้ผีเสื้อสมุทรไม่เกี่ยว”

สาวแก้ววัย ๔๐ ปียิ้มเอียงอาย

“อะฮันเอาโอเลี้ยงมาให้คุณยังงั้ละคะ”

นิกกรลื่นน้ำลายเอื้ออก

“เอาไปและรีบหลบเข้าไป ฉันสั่งเธอตั้งโกฏิปีแล้ว”

“ก็น้ำร้อนเพิ่งเดือดนี่คะ แหม-เท่านี้ก็ต้องดุดะฮันด้วย ฮี-เห็นอะฮันรูปชั่วตัวดำให้อะฮันนวดคุณสักครั้งชี้คร้านจะติดใจ”

นิกกรแหกปากตะโกนลั่น

“ไป-ไปให้พ้น ไปอยู่กับพระอภัยของเธอ”

หล่อนค้อนปะหลับปะเหลือกทำกริยากระพืดกระพืด

“แหม-มาว่าเค้าเป็นผีเสื้อสมุทร”

นิกจรูปากแล้วยกมือขวาจับแขนหล่อนบีบแน่น เขายืมให้พวกเสื่อป่าและนักนิยมเมียน้อยทั้งหลาย และแล้วนิกกรีกกล่าวประมุขหล่อน

“ท่านทั้งหลาย ผมตั้งใจจะเปิดการประมูลสาวสวยผู้มีนามว่าจันทิมาอนุผู้น่ารักของเจ้าคุณวิเศษ ๗ เป็นคนแรก แต่ผีเสื้อสมุทรผู้นี้โผล่ออกมาขัดจังหวะ ได้ความว่าพระอภัยท่านขอร้องให้ผมเลหลังให้ผมจึงขอถือโอกาสนี้เสนอท่าน ถ้าสาวใหญ่วัย ๔๐ น้ำหนักตัว ๗๘ กิโลกรัม ผิวดำอย่างที่เราเรียกว่าดำดับเบ็ดคนนี้มีนามว่าแจ้วครับ ถ้าท่านประมูลได้และพาหล่อนไปเป็นทานอาจจะต่อเติมชื่อให้หล่อนว่าแจ้วแหวกก็ได้ เสื่อป่าทั้งหลายที่นิยมนางพีกฤณาเสนอราคาได้แล้วครับ”

แจ้วเจ้าของร่างอ้วนเตี้ยเหมือนกระปุกตั้งไข่ยืมน้อยยืมใหญ่ หล่อนวางทาดใส่แก้วโอเลี้ยงลงบนโต๊ะเล็ก ๆ ทางขวาของไมโครโฟน แล้วทำหูทำตากระชดกระช้อยกับพวกนิยมเมียน้อยทั้งหลาย

ใครคนหนึ่งร้องตะโกนขึ้น

“๒๕๐ บาท”

แจ้วหัวเราะคึก

“เคาะค้อนเถอะคะคุณนิกกรขา ค่าตัวของอะฮัน ๒๕๐ บาทก็เรียกว่าสมควรแล้ว”

“ประเดี๋ยว” นิกกรเอ็ดตะโร “แหม-คุณอยากมีผิวเสียจริงนะพี่ผ่าซี การประมูลจะต้องเป็นไปตามแบบฉบับของการเลหลัง” แล้วนิกกรก็หันมาพูดไมโครโฟน “ท่านทั้งหลายมีผู้เสนอราคาลำหรับแจ้ว ๒๕๐ บาทแล้ว ใครจะให้เท่าไรว่ามาครับ”

“๒๖๐ บาท” เสื่อป่าชราคนหนึ่งร้องขึ้น

นิกกรลื่นน้ำลายเอื้ออก

“๒๖๐ บาท ใครจะขึ้นให้อีกครับ ผมขอรับรองว่าสาวใช้ผู้นี้ถึงแก่แล้วก็ป็นสาวบริสุทธิ์เหมือนรถยนต์ที่ยังอยู่ในอู่ไม่เคยนำออกใช้ ทุกสิ่งทุกอย่างใหม่เอี่ยมเรียบร้อยไม่มีอะไรชำรุดบุบสลายครับ”

“๓๐๐ บาท” สุภาพบุรุษร่างเล็กบอบบางผมกะหร่องในวัยกลางคนซึ่งยืนอยู่ใกล้เวทีร้องขึ้นเพราะอยากได้แจ้วไปเป็นอนุ

นิกกรยิ้มแป้น

“๓๐๐ บาท ไม่มีใครขึ้นราคาอีกหรือครับ ๓๐๐ บาทหนึ่ง ๓๐๐ บาทสอง....๓๐๐ บาทสาม” แล้วนิกรก็เคาะค้อน
ไม้ลงบนโต๊ะเสียงดังปังึก เขาหันมามองดูสาวใช้ของเจ้าคุณวิเศษ ๗ อย่างขบขัน “เธอลงไปพบกับพลที่โต๊ะจ่ายเงินได้ ตีใจ
ใหม่แจ่วที่เธอจะได้มีผัว”

“อู๋ตาย ทำไมจะไม่ตีใจคะ อะฮันผ่านฤดูร้อนมา ๔๒ ครั้งแล้วไม่เคยมีแฟนหรือมีผู้ชายคนใดสนใจกับอะฮัน ไหน
ละฮะผัวอะฮัน”

“ยัง ยังไม่ได้เป็นผัว” นิกรพูดเสียงยานคาง “ต้องไปอยู่กันก่อนถึงจะเป็นผัวเมียกัน ลงไปหาพลเขาเถอะ คนที่เขา
ประมูลเธอได้เขากำลังจะจ่ายเงินให้เพื่อนฉันอยู่ที่โต๊ะนั่นเห็นไหม โธ-ตัวผอมกะหรงงนิตเดียวเท่านั้น”

“ดีฮะ อะฮันชอบผัวเอบางร่างน้อย ตายตายรูปหล่อฮะด้วยอยู่ด้วยกันไปไหนอะฮันจะอุมของอะฮันไป จะอาบน้ำ
ป้อนข้าวให้ อี ฮี” พูดจบหล่อนก็เดินลงไปจากเวทีทางบันไดตอนหน้า

ผู้คนโห่ร้องกันเกรียวกราว การเลหลังอนูของเจ้าคุณวิเศษ ๗ เริ่มออกรสแล้ว นิกรชูมือขวาชี้ขึ้นขอร้องให้พวกเสื่อปา
และนักนิยมเมียหย่อนสบงเปียบแล้วพูดทางเครื่องขยายเสียงต่อไป ขณะนี้เจ้าคุณวิเศษ ๗ ได้ลงไปนั่งดูการเลหลังอยู่ได้ร่มเงา
ของต้นไม้ต้นหนึ่งด้วยสีหน้าเคร่งเครียดหม่นหมอง เพราะความเสียดายอาลัยรักบรรดาอนุของท่าน ซึ่งบางคนสวรวากับ
หยาดฟ้ามาดิน เจ้าคุณบัจจณี ๗ และศาสตราจารย์ดิเรกนั่งอยู่ด้วย ส่วนเสี่ยหงวนทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยนิกรอยู่บนตึกใหญ่
คอยปล่อยตัวเหล่าอนุทั้งหลายให้ออกไปเสนอด่วนหลังจากนิกรประกาศนามของหล่อน

“ขอบคุณครับ ขอบคุณทุกท่านที่สนับสนุนกิจการเลหลังของเรา บริษัท “สี่สหาย” ยินดีรับเลหลังบรรดาอนุภรรยา
และอนุสามีทั้งหลาย ตลอดจนลูกเมียหรือสามีของผู้ใดถ้าท่านเบื่อนายอยากจะแข่งกรุณาติดต่อกับผมได้ คิดค่าบริการใน
ราคาที่เอาเปรียบท่านนิดหน่อย อ้า-ต่อไปนี่เราจะได้เสนอสาวสวยผู้มีนามว่าจันทิมา อนุของเจ้าคุณวิเศษ ๗ ผู้เคยได้รับ
ตำแหน่งนางงาม “จิกโกบอลล์” เมื่อปีกลายนี้มาแล้ว”

เจ้าแห้วเปิดแผ่นเสียงเพลงจังหวะควิกวอลซ์แล้วเบาเพื่อให้บริการกาศุ่มขึ้น สาวน้อยเจ้าของนามจันทิมาเดิน
นวนนาดออกมาในท่าทางสะเพ็นอาย ความงามของหล่อนทำให้พวกเสื่อปาทั้งหลายเบียดเสียดรวมกันตอนหน้าเวที และ
ยังไม่ทันที่นิกรจะร้องประกาศให้เสนอราคา เสี่ยใหญ่คนหนึ่งก็ร้องตะโกนขึ้น

“ห้าหมื่น ผมให้ห้าหมื่น”

นิกรยิ้มแป้น เขาดีดลูกคิดรางแก้วด้วยสมองอันเฉียบแหลมของเขา การเลหลังอนูในวันนี้เขาจะต้องได้เงินใช้นับ
แสนทีเดียว เพราะเพียงคนแรกก็มีผู้ให้ราคาถึง ๕๐,๐๐๐ บาทแล้ว ยังอยู่อีก ๔๘ คน

นิกรมองดูเสี่ยใหญ่เจ้าของร่างอ้วนใหญ่สมชื่อซึ่งเขาเคยเห็นหน้าบ่อย ๆ และรู้ว่าเป็นเจ้าของบริษัทขายรถยนต์
แห่งหนึ่งทางถนนสุรวงศ์มีนามว่าเสี่ยซุน อายุประมาณ ๕๐ ขวบ เป็นนักเป่ากระหม่อมชั้นยอดมีอนุมาหลายสิบคน นายซุน
คนนี้เป็นลูกจีนแบบเดียวกับเสี่ยหงวนของเรา แต่ศิลปะไม่กินกันมานานแล้วเป็นธรรมชาติของเศรษฐกิจซึ่งมักจะไม่ชอบหน้า
เศรษฐกิจด้วยกัน ฉะนั้นเสี่ยหงวนกับเสี่ยซุนจึงเพียงแต่ยิ้มให้กันหรือทักทายกันอย่างเสียดายไม่ได้เมื่อพบกันจึงหน้า พล, นิกร และ
ศาสตราจารย์ดิเรกและเจ้าคุณบัจจณี ๗ จึงไม่รู้จิกกับเสี่ยใหญ่เจ้าของบริษัทจำหน่ายรถยนต์นักนิยมเมียหย่อนคนนี้

อย่างไรก็ตามขณะนี้นิกรของเรากำลังปฏิบัติหน้าที่เป็นโฆษกและผู้ประมูลเลหลังบรรดาอนุทั้งหลายเขาจึงยิ้มให้
เสี่ยซุนและกัมศิระให้

“ขอบคุณครับเสี่ยซุนเท่าที่คุณกรุณาให้เกียรติคุณจันทิมาเสนอราคาถึงครึ่งแสน อ้า....เสี่ยซุนให้ห้าหมื่นแล้ว ใคร
จะให้เท่าใดกรุณาบอกมาครับ”

เจ้าคุณเผ่าวัย ๗๐ ขวบคนหนึ่งแต่งกายแบบไทยเดิมยกมือป้องหน้าผากมองดูจันทิมาด้วยความพอใจในรูปโฉม
อันสะคราญของหล่อน ท่านเจ้าคุณร้องขึ้นด้วยเสียงแหบแห้งน่าสงสารว่า

“ฉันให้หกหมื่นเข้า โอย....” แล้วท่านก็หันมาพูดกับเสื่อป่าในวัยสูงอายุคนหนึ่ง “เด็กคนนี้สวยจริง ๆ ครับ ถ้าผมประมูลได้ไป ฉันก็มีลูกกับผมสักห้าหกคนผมคงดีใจไม่น้อย โอย....แหม....เหนื่อย....”

นิกอร์ร้องขึ้นดัง ๆ

“ท่านผู้นี้กรุณาให้หกหมื่นบาท....หกหมื่นบาท....หกหมื่นหนึ่ง”

เสี่ยซุนมองดูเจ้าคุณเผ่าหน้ากเป่ากระหม่อมรุ่นลายครามอย่างเดือดดาลแล้วเขาก็ชูมือขวาขึ้นร้องบอกนิกอร์

“หกหมื่นห้าพัน”

นิกอร์ยิ้มแป้น

“หกหมื่นห้าพัน เสี่ยซุนมหาเศรษฐีเจ้าของบริษัทขายรถยนต์อเมริกันให้หกหมื่นห้าพันแล้ว ท่านเสื่อป่าทั้งหลายว่ายังไงครับ”

เจ้าคุณบ่าเรือ ๆ อติตข้าราชการสำนักผู้ยิ่งใหญ่ในรัชสมัยสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าที่นั่งหน้าเสี่ยซุนทันที ท่านเจ้าคุณก็ถือว่าท่านมีเงินไม่ต่ำกว่าสองสามร้อยล้าน ดังนั้นท่านก็ร้องเพิ่มราคาประมูล เสียงของท่านแหบแห้งสั้นเครือเหมือนกับเสียงคนแก่อมและหง่อมทั้งหลาย

“หกหมื่นหกพันห้า ฟอหนุ่มช่วยบอกฉันหน่อยซีที่ออกมาโชว์ตัวนะมีของปลอมอยู่ในตัวบ้างหรือเปล่า”

นิกอร์ก้มลงมองดูท่านเจ้าคุณบ่าเรือ ๆ แล้วหัวเราะ

“รับรองขอรับ ขอรับรองว่าพวกอนุจะไม่ใช้ของเทียมหรือของปลอมเป็นอันขาด ทุกอย่างจะต้องเป็นไปตามรายละเอียดที่เราพิมพ์ปิดประกาศไว้ คุณจันทิมางามตามธรรมชาติครับ คิวจริงขนตาจริงหน้าอกจริงตะโพกจริง อะไร ๆ จริงทั้งนั้น ทั้งเนื้อทั้งตัวไม่มีแผลเป็นไม่มีไฝมีฝ้าครับ ฟันก็อยู่ครบทุกซี่ สุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์มาก ซื่อไปแล้วไม่ต้องซ่อมเลย ดูซิครับผิวฉนวนล่องเนื้อละเอียดเหมือนผ้าลินิน ถ้าเป็นรถเท่ากับว่าฟันสีมาจากนอกไม่ใช่มาพันทับในนี้”

เจ้าคุณบ่าเรือ ๆ ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“ฉันให้หกหมื่นหกพัน”

เสี่ยซุนร้องตะโกนขึ้นอย่างเดือดดาล

“ผมให้เจ็ดหมื่น ผมจะต้องประมูลคุณจันทิมามาให้ได้ ผมยอมสู้ราคาให้ถึงที่สุด ใครแน่จริงก็มาสู้กับผม”

สุภาพสตรีในวัย ๕๐ เศษคนหนึ่งแต่ยังสาวพริ้งแต่งกายภูมิฐานได้พาตัวเดินบุกพวกเสื่อป่าตรงเข้ามาหาเสี่ยซุนหรือนายซุนด้วยสีหน้าเคร่งเครียดบึ้งตึง หลอนคือศรัทธาของเสี่ยซุนนั่นเอง มือซ้ายของหลอนถือกระเป๋าเงินใบใหญ่แบบทันสมัย มือขวาถือเหล็กงัดยารถยนต์รูปปลั๊กขณะแบน ๆ ซึ่งห่อกระดาษหนึ่งสีส้มพิมพ์ไว้มีดขีด หลอนหยุดยืนข้างหลังเสี่ยซุนและจ้องมองดูผู้รักด้วยความหึงหวง

เจ้าคุณบ่าเรือ ๆ ก็ถือว่าท่านแน่เหมือนกันในเรื่องมีเงิน เมื่อถูกท้าทายเช่นนี้ท่านก็ร้องบอกนิกอร์

“แปดหมื่นห้า ผมให้แปดหมื่น”

เสี่ยซุนหน้าแดงหูแดงนัยน์ตาแดง

“ผมให้หนึ่งแสน หนึ่งแสนบาทสำหรับคุณจันทิม่าผู้น่ารัก สวยกว่ายายแรงทั้งที่บ้านผมตั้งพันเท่า”

เจ็ดโหมเจ็ดเหล็กงัดยารถยนต์ขึ้นสุดแขนพาดกบาลเสี่ยซุนเต็มแรงเกิดท่ามกลางความตื่นเต้นตกตะลึงของใครต่อใครแน่ละเมื่อเหล็กงัดยารถยนต์โลกศิระระ ฝ่ายที่แข็งแรงกว่าก็ต้องเป็นเหล็ก ดังนั้นจึงมีเสียงเกิดขึ้นค่อนข้างดัง

“โพละ”

เจ้าของบริษัทขายรถยนต์สะดุ้งเฮือกแล้วยืนเซ่อเหมือนไก่ตาแตก การเลหลังหยุดชะงักลงทันที เสี่ยซุนค่อย ๆ หันหน้ามามองดูเมียรักของเขา พอแลเห็นเจ็ดโหมหัวใจของเขา ก็แทบหยุดทำงาน เขาก็เหมือนกับนักเป่ากระหม่อมทั้งหลายที่กลัวเมียเหมือนกับหนูกลัวแมวแต่ถึงกระนั้นก็อดเจ้าชู้ไม่ได้

เมื่อศีรษะของเสี่ยซุนแตกดังโพละโลหิตสีแดงเข้มก็ไหลรินลงมาเป็นทาง เสี่ยซุนยกมือขวาขึ้นป้ายเลือดบนศีรษะ แล้วมองดู พอแลเห็นเลือดเขาก็ทำหน้าเหมือนกับจะร้องไห้

“โธม... โธมตีกบาลฉันล่ะจ๊ะ”

เจ็ดโธมเคঁหน้าหัวเราะ

“ฉันไม่ยิงคุณทั้งที่เป็นบุญนักรบแล้วรู้ไหม คราวแรกฉันตั้งใจว่าฉันจะยิงคุณ แต่คนรอมันเตือนว่ากระสุนปืนจะพลาดไปโดนคนอื่นเข้าควรใช้เหล็กงัดยางตีกบาลคุณเป็นการสั่งสอนคุณดีกว่า โอ้-อ้ายเฒ่าหัวงู อายุตั้ง ๕๐ กว่าแล้วยังจะคิดมีเมียเด็ก ๆ คราวลูกคราวหลานอีก ช่างไม่นึกจะอายุใจบ้างเลย ลูกเต้าโตเป็นหนุ่มเป็นสาวแล้วควรจะอายุลูกบ้างซี ไปกลับไปบ้านเดี๋ยวนี้”

เสี่ยซุนฝืนยิ้มอย่างน่าสงสาร เลือดไหลย้อยลงมาตามใบหน้าของเขา

“เดี๋ยวซีจ๊ะ ฉันกำลังสู้ราคากับสุภาพบุรุษสูงอายุนั้น ฉันให้หนึ่งแสนแล้วถ้าฉันประมูลได้ฉันจะได้รับตัวจันทิมา เอาไปเสียเลย”

เจ็ดโธมขยับท่อนเหล็ก

“ประเดี๋ยวแม่เอาเสี่ยอีกแผลหรือ”

เสี่ยซุนถอยหลังกรูด เจ็ดโธมปราดเข้าไปหาเขาโยนเหล็กงัดยางทิ้งไปแล้วยกมือขวาคว้าหุ่ยอดนักเป่ากระหม่อม พาตัวเดินออกไปจากบ้านของเจ้าคุณวิเศษ ๆ ท่ามกลางเสียงหัวเราะคิกคักของบรรดาเสื่อป่าทั้งหลาย

นิกรลงมาจากเวทีตรงเข้าไปหาเจ้าคุณวิเศษ ๆ แล้วเรียนถามท่าน

“เอาอย่างไรดีครับคุณอา เสี่ยซุนเจ้าของบริษัทขายรถยนต์เสนอราคาแสนบาทแต่เมียเขาจุดเอาตัวไปเสียแล้ว”

เจ้าคุณวิเศษ ๆ ฟารุคแห่งไทยแลนด์ยิ้มเศร้า ๆ

“ให้เจ้าคุณบ่าวเรา ๆ ท่านไปก็แล้วกัน ท่านเป็นเพื่อนของอาเองท่านให้แปดหมื่นก็ดีแล้ว ความจริงอาซื้อจันทิมา มาแสนห้าหมื่นบาท แต่ตัวของเข้คกันแสนสี่จะเอาเท่าราคาใหม่ถอดด้ามหรือใกล้เคียงนะไม่ได้หรอก”

นิกรยิ้มให้

“แต่คุณจันทิมาก็ยังเรียบร้อยดีนี่ครับ ส่งไปประกวดเทพีหรือนางงามตามต่างจังหวัดได้อย่างสบาย ไม่มีใครรู้ว่าเธอมีผิวมาแล้วหรือครับ”

“ใช่ อาใช้อย่างถนอมเพราะถือว่าเป็นของมีค่า”

นิกรหันมามองดูพ่อตาของเขา

“คุณพ่อไม่ลองสู้ราคากับเขาบ้างหรือครับ ผมคิดว่าถ้าหากว่าคุณพ่อได้คุณจันทิมาไปเป็นอนุคุณพ่อคงจะสดชื่นมีอายุยืนยาวไปอีกนาน”

เจ้าคุณบัจฉริก ๆ กลืนน้ำลายเอื้อง

“มันจะไม่ยั้งงั้นนะซี พ่อประมูลได้ไปเพียงสามวันพ่อก็เพิ่งทิ้งเท่านั้น พ่อรู้จักตัวของพ่อดีไว้ย้อ้ยกร แกขึ้นไปทำหน้าที่ของแกเถอะ”

นิกรหมุนตัวกลับแล้วเดินขึ้นไปบนเวทีสำหรับเลหลัง บรรดาเสื่อป่าและนักนิยมเมียน้อยทั้งหลายต่างพูดกันจ้อกแจ๊กจ้อแจ่มจันทิมาสาวน้อยที่มีความงามยากที่จะหาใครเปรียบได้

นิกรก้มศีรษะโค้งคำนับพวกเสื่อป่าแช่หลี้อีกครั้งหนึ่ง

“ผมต้องขอประทานโทษนะครับที่การเลหลังหยุดชะงักไปชั่วขณะเพราะมีการตีกบาลกันขึ้นเนื่องจากคุณนายใหญ่ที่บ้านติดตามมาพบเสี่ยซุนเข้า ขอให้เสื่อป่าและนักเป่ากระหม่อมทั้งหลายโปรดระวังตัวไว้บ้างนะครับ แม่หมดหรืออิแรงของท่านอาจจะได้กลิ่นติดตามมาเล่นงานท่านที่นี่ก็ได้ บริษัทเลหลังไม่รับรองอันตรายใด ๆ ที่จะเกิดจากภรรยาของท่าน

ครับ อึ้ง สำหรับคุณ ๆ ที่มีแม่ยายดู ๆ ขอบเจ้าก็เจ้าการในเรื่องของท่านก็ควรระวังตัวไว้ด้วย กระทรวงสาธารณสุขเขาว่า
ยุ่งร้ายกว่าเสือ แต่ผมว่าแม่ยายร้ายกว่ายุ่งเป็นไหน ๆ”

เสียงตบมือให้ร้องดังขึ้นเกรียวกราว นิกกรหันมามิให้สาวน้อยจันทิมาซึ่งยืนอายเหนียมอยู่ข้าง ๆ เขาแล้วเขาก็พูด
ไม่โครโฟนต่อไป

“ท่านทั้งหลาย มีผู้เสนอราคาคุณจันทิมาแปดหมื่นบาทแล้วครับ ใครจะสู้ราคาให้เงินมากกว่านี้กรุณาออกมา...
ไม่มีใครสู้หรือครับ แปดหมื่นหนึ่ง....แปดหมื่นสอง....แปดหมื่นสาม”

นิกกรเคาะโต๊ะดังเป๊ก เขาเปลี่ยนสายตามาที่จันทิมาแล้วพูดกับหล่อนเบา ๆ

“ผมเสียใจด้วยครับเท่าที่เจ้าคุณบำเรอ ๆ เพื่อนของเจ้าคุณอาวิเศษ ๆ ประมูลได้คุณไป”

หล่อนทำตาแดง ๆ เหมือนกับร้องไห้

“ทำอย่างไรได้คะคุณนิกกร มันเป็นกรรมของหนูค่ะ หนีจากขอนไม้ผู้ ๆ กลับว้ายไปเกาะขอนไม้ผู้ ๆ อีก คอยดูเถอะ
วันหนึ่งหนูจะต้องมีผิวหนุ่ม ๆ อายุรุ่นราวคราวเดียวกับหนูให้ได้เจ็บใจนัก มีผิวแก่เหมือนกินข้าวเย็นคลุกน้ำปลา อ้า-หรือได้
ขนาดคุณก็ยังมีดีคะเพราะยังไม่แก่”

“อ้าว ไม่ได้หรอกครับ เมียผมชี้แจงบรม ยิ่งกว่าคุณนายที่มาตีกบาลผิวเขาเมื่อกี้นี้อีก แล้วก็ไม่ชอบเด็กสาวอย่าง
คุณครับผมชอบคนแก่ ตอนนี้อัจฉใจผมมันเปลี่ยนแล้วผมมักจะตั้งใจผู้หญิงในวัย ๔๐ ถึง ๕๐ ปี เด็กสาว ๆ อย่างคุณคราว
ลูกหลานผมมันจี้จี้ใจอย่างไรชอบกล ลงไปพบเจ้าพลเถอะครับ เจ้าคุณบำเรอ ๆ กำลังเขียนเช็คเงินสดให้พลแล้ว”

จันทิมาพาตัวเดินลงไปทางหน้าเวที ใครต่อใครพากันมองดูหล่อนด้วยความอยากได้แต่ไม่มีเงินสู้ราคากับเจ้าคุณ
เฒ่า เป็นอันว่าสาวสวยผู้นี้ตกเป็นสมบัติของนักเป่ากระหม่อมชั้นลายครามแล้ว

การเลหลังอนุของเจ้าคุณวิเศษ ๆ ได้ดำเนินต่อไปอีกคนที่สองที่สามและต่อไปถึงแม้จะอยู่ในวัยที่ตนเองก็ไม่มีใคร
สวยเท่าใดนัก ผิวกร้านส่วนสัดไม่งามถ้าเป็นว่าจุกก็จะต้องใส่ทางถึงจะเอาขึ้นได้ อย่างไรก็ตามพวกเสือป่าและนัก
นิยมเมียน้อยก็ประมูลราคาได้ไป บางคนเพียง ๒,๐๐๐ บาทก็มี ใครประมูลได้ก็ชำระเงินให้พล พัชราภรณ์ แล้วรับตัวอนุ
ของเจ้าคุณเฒ่าไปเลย การประมูลเลหลังอนุเป็นไปด้วยความสนุกสนานครั้นครบครั่งเวลา บ้าน “นนทศักดิ์” มีจำนวน
คนเพิ่มขึ้นทุกนาทีทั้งหญิงชายเด็กผู้ใหญ่ที่แห่กันเข้ามาดูการเลหลังเมียน้อยซึ่งเป็นการเลหลังที่แหวกแนวที่สุด และนับว่ามี
ขึ้นเป็นครั้งแรกในประเทศไทยหรือในโลกนี้ก็ได้

จนกระทั่ง ๑๑.๐๐ น.

การเลหลังอนุผ่านไปแล้วเพียง ๑๔ คนยังเหลืออีก ๓๕ คน แต่ปรากฏว่าได้เงินถึง ๒๒๓,๐๐๐ บาทแล้ว ทั้งนี้ด้วยความ
เฉลียวฉลาดของนิกกรผู้ทำหน้าที่โฆษกและพนักงานเลหลังนั่นเอง นิกกรกับเสี่ยหงวนได้รับความเหน็ดเหนื่อยมาก สอง
สหายทำงานสองชั่วโมงโดยไม่มีเวลาพักผ่อนเลย เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ รู้สึกสงสัยจึงชวนนายพลดิเรกขึ้นไปบนตึกใหญ่ ตกลง
กับเสี่ยหงวนให้ ดร. ดิเรกทำหน้าที่ปล่อยตัวอนุและให้อาเสี่ยลงไปนั่งพักผ่อนดื่มเครื่องดื่มสุบุนหรี ต่อจากนั้นท่านเจ้าคุณ
ปัจฉนิก ๆ ก็เดินออกมานอกเวทีตรงเข้ามาหานิกกรลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน

“แก่เหนียวมากแล้วอ้ายกร ลงไปพักผ่อนเถอะ” ท่านเจ้าคุณพูดยิ้ม ๆ “พอจะทำหน้าที่เลหลังอนุแทนแกเอง”

นิกกรยิ้มให้พ่อตาของเขา

“แหม-ก็อดีสิครับ ผมจะได้เข้าห้องน้ำสักหน่อย ปวดมวนในท้องมาเกือบครึ่งชั่วโมงแล้วสงสัยท้องเสียแน่”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ กลืนน้ำลายเอือก

“ถ้ายังงั้นรีบไปจัดการเสียให้เรียบร้อย ฉันรู้สึกว่าคุณต้องแก่เสียตลอดเวลา”

นิกรส่งบัญชีรายชื่อหนูทั้งหลายของเจ้าคุณวิเศษ ๕ ให้พ่อตาของเขาแล้วรีบเดินเข้าไปในฉาก เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ ก้มศีรษะคำนับพวกเสือป่าและนักนิยมเมียน้อยตลอดจนประชาชนหญิงชายที่อยู่ในสนามหญ้าหน้าตึกเนื่องแน่นไปหมด แล้วท่านก็กล่าวว่า

“ท่านมีผู้มีเกียรติทั้งหลาย ต่อไปนี้เป็นหน้าที่ของผมนี่จะทำหน้าที่โฆษกเปิดการประมูลบรรดาหนูของเจ้าคุณวิเศษ ๕ ที่ยังมีอีก ๓๕ คนต่อไป ข้า-ผมจะได้เสนอสาวสวยที่สุดแต่ท่าน หนูคนนี่เจ้าคุณวิเศษ ๕ รักและห่วงแหนมาก ถนอมไว้เหมือนไข่ไว้ในหิน เธอมีนามว่าอัปสรวดี ส่วนของเธอตอนนี้ ๓๗....๒๒....๓๖“

พวกเสือป่าแห่หลีกทั้งหลายเป่าปากตบมือกระที่บทำให้ร้องกันเกรียวกราว แต่แล้วจึกโกคนหนึ่งซึ่งเข้ามาสังเกตการณ์ก็ร้องตะโกนขึ้น

“โฆษกหัวล้านไม่เอาไว้ย เหม็นเขียวไว้ย”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ ทำปากจุ่มองหาตัวผู้พูด แต่ก็มองไม่เห็น แล้วท่านก็พูดไมโครโฟนทันที

“สุภาพชนโปรดรักษาภิรยามารยาทหน่อย ข้าพเจ้าคือพระยาปัจจุบันนี้พินาศเป็นเพื่อนกับเจ้าคุณวิเศษ ๕ ที่มาทำหน้าที่เป็นโฆษกก็เพราะช่วยเหลือกันไม่ได้มารับจ้าง ตำรวจที่มารักษาการโปรดจัดการกับผู้ที่ร้องตะโกนโหวก ๗ หมื่นประมาทข้าพเจ้าด้วย”

เจ้าโกหนุ่มใจหายเมื่อทราบที่ท่านเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ เป็นเจ้าคุณบุญหนักศักดิ์ใหญ่ไม่ใช่ตาแก่ธรรมดา เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ มองดูบัญชีรายชื่อในมือของท่านแล้วพูดกระจายเสียงต่อไป

“อัปสรวดียอดหนูของพระยาวิเศษอายุ ๑๘ ปีบริบูรณ์ เคยเป็นเทพีและนางงามมาหลายแห่งถึงแม้ว่าไม่ได้เข้าประกวดนางสาวไทยในงานวิสาขบูชาสุพรรณเมื่อปีที่แล้วก็ตาม รับรองว่าสวยหยดย้อยและหยาดเยี่ยม งามกว่า...น่ารักกว่า...ไปได้เร็วกว่าและประหยัดกว่า ขอเชิญคุณอัปสรวดีออกมาโชว์เซปได้”

ใครคนหนึ่งร้องตะโกนขึ้น

“นกตะกรุม”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ ทำคอย่น ท่านจำเสียงที่ร้องตะโกนได้จึงยกมือชี้หน้าเสียหงวนซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะรับเงินสดข้างนิกรและพล

“ฝากไว้ก่อนอ้ายหงวน ระวังให้ดี”

อาเสียหัวเราะก๊ากแล้วหันมายิ้มให้นิกร

“แกเห็นหน้าอัปสรวดีหรือเปล่า”

นิกรสั่นศีรษะ

“ไม่เห็นหรอก คุณอาท่านกักไว้ในห้องนอนชั้นบนแต่ท่านสั่งกำชับไว้ว่า สำหรับอัปสรวดีถ้าประมูลได้น้อยกว่าหนึ่งแสนท่านไม่ยอมปล่อยของท่าน ท่านจะประมูลเอาไว้อเอง ชาวว่าสวยมากทีเดียว”

“จั้นระอะ เจ้าคุณอาวิเศษ ๕ ท่านบอกกันเหมือนกันว่าหนูของท่านคนนี่สวยขนาดนางสาวไทยเห็นแล้วอายม้วนตัววนไปเลยอะ”

นิกรพยักหน้ารับทราบเหมือนกับคนใจลอย

“ไว้หนวดหรือเปล่า”

อาเสียสะดุ้งโหยง

“ผู้หญิงมีหนวดมีหรืออะ”

ทันใดนั้นเอง เสียงตบมือเสียงโห่ร้องก็ดังขึ้นลั่นบ้าน “นนทศักดิ์” อปสรวดีก็วางร่างออกมาแล้ว หล่อนอยู่ในชุดอาบน้ำบิภินิ สวมเสื้อยกทรงชิ้นเล็ก ๆ ปิดหน้าอก กางเกงยืดแนบสนิทเนียนาง ทุกสัดส่วนงดงามตาน่าพิศมัย พวกเสือป่ารวมกันเบียดเสียดกันแย่งกันเข้าไปดูชิดเวที

เจ้าคุณปัจจุบัน ๆ ชูมือขวาขึ้นเป็นอาณัติสัญญาณขอร้องให้สงบเงียบเสียงแล้วท่านก็พูดไมโครโฟนเสียงกังวาน “เป็นยังไงครับ อีหนูของเจ้าคุณวิเศษ ๆ คนนี้แจ๋วไหมครับ”

“แจ๋วเลยครับ” เสือป่าคนหนึ่งซึ่งมียศทหารเป็นพลโทและใกล้จะปลดเกษียณอายุแล้วร้องขึ้นดัง ๆ “ผมให้ราคาห้าหมื่น สวยเด็ดขาดไปเลย อย่างนี้ผมได้ไปบ้านยายแก่ของผมเห็นเข้าเป็นลมชักตายแน่”

เสียงเฮฮาดังอยู่ตลอดเวลา เสือป่าบางคนทำหน้าเศร้าเพราะไม่มีเงินพอที่จะประมูลราคาได้ เจ้าคุณปัจจุบัน ๆ กล่าวขึ้นดัง ๆ

“ห้าหมื่น มีผู้ให้ราคาคุณอปสรวดีห้าหมื่นบาทแล้วใครจะขึ้นเป็นเท่าไรว่ามาเลยครับ รับรองว่าท่านจะได้ของดีไปใช้มันคงแข็งแรงมาก มีอนุสวย ๆ อย่างนี้คนเดียวไม่ต้องหาอีกเป็นการประหยัดรายจ่ายและเวลาของท่าน มีผู้อำนวยการสร้างหนังมาติดต่อแล้วหลายราย จ้างคุณอปสรวดีไปเล่นหนังให้ค่าแสดงถึงแสนบาท”

เศรษฐีชาวภารตหนวดเครารุงรังวัยกลางคนคนหนึ่งร้องเสนอราคาทันที

“อีนี้ฉันให้หกหมื่นนะนายจ๋า หกหมื่นคะรับ”

ใครต่อใครหันไปมองดูนายห้างพ่อค้าผ้าสำเพ็งทันที นักเป่ากระหม่อมพ่อค้าใหญ่อีกคนหนึ่งร้องตะโกนขึ้นบ้าง

“หกหมื่นห้าพัน”

การต่อสู้เสนอราคาได้เป็นไปอย่างถึงพริกถึงขิง คนนั้นขึ้น ๕๐๐ บาทคนโน้นขึ้นหนึ่งพันทำให้ค่าตัวของสาวน้อยค่อย ๆ สูงขึ้นตามลำดับ เจ้าคุณวิเศษ ๆ นั่งหน้าเศร้าอยู่ได้รุ่มไม่มองดูอนุคนโปรดของท่านด้วยความอาลัย ครั้งจะไม่แข่งให้ผู้อื่นไปท่านก็หมดสมรรถภาพแล้ว ตั้งใจจะเข้าวัดเข้าวาหาความสุขในบั้นปลายของชีวิตซึ่งมีแต่ความเบื่อหน่ายทอดถอย มีแต่ความเหี่ยวแห้งหลุดปราศจากชีวิตชีวา จะลุกจะนั่งจะเดินก็ปวดเมื่อยขัดขอกไปทั้งนั้น

ตลอดเวลาที่ประมูลราคาสาวสวยเจ้าของนามอปสรวดี เสียหงวนได้จ้องมองดูอนุคนโปรดของท่านเจ้าคุณวิเศษ ๆ อย่างตะลึงลานโดยไม่ยอมกระพริบตา อาเสี่ยวอมรับสารภาพกับตนเองว่า ในชีวิตของเขาเขาไม่เคยเห็นหญิงสาวคนใดที่สวยถูกใจเขาเหมือนเช่นนี้เลย อปสรวดีสวยที่สุดน่ารักที่สุด รอยยิ้มของหล่อนเหมือนกับมีอาถรรพณ์สาวาทที่ทำให้เสียหงวนของเราหลงรักหล่อน

“แสนสองหมื่นบาท” เจ้าคุณปัจจุบัน ๆ ประกาศทางไมโครโฟน “มีผู้ให้ราคาคุณอปสรวดีแสนสองหมื่นแล้ว เสือป่าทั้งหลายว่ายังไงครับ ผู้ชี้ครับ”

เสือป่าจวนจะเข้าโลงคนหนึ่งร้องตะโกนขึ้น

“ไปอยู่กับตาไว้อีหนู ตาให้แสนสามหมื่น”

อาเสี่ยวถอนหายใจหนัก ๆ สีหน้าของเขาโคกสลดเหมือนกับหนุ่มน้อยที่ถูกศรกรรมเทพยิงเสียบทะลุอก เขาหันมาพูดกับนิกรเบา ๆ

“กรไว้อัย กันเจอห้วงรักเหวลึกเข้าให้แล้ว”

“เจอเล่มไหนล่ะ”

เสี่ยวหงวนสะดุ้งเล็กน้อย

“ไม่ใช่หนังสือ กันหมายถึงอปสรวดี กันอยากได้เป็นอนุเสียแล้วซี”

“อ้าว นี่ก็ยังงั้นมาละถึงกลายเป็นแซ่หลี่”

“โธ่-สวยและน่ารักออก แก่ไม่รู้สีกังงี้บ้างหรือ”

นิกรสันศิริชะ

“เฉย ๆ ะ ให้ไถ่อย่างกันสักตัวยังพอใจมากกว่าให้อัปสรวดีกัน ไถ่อย่างกินอ่อยคนกินไม่ได้ความอะไร ได้มาเป็นอนุ
ก็มีแต่เรื่องยุ่งยากเดือดร้อน แก่ขอบหล่อนก็ไปพูดกับคุณอาสี่ ท่านคงยกให้แกฟรี”

เสี่ยหงวนขมวดคิ้วย่น

“ยกยังงั๊วไถ่กำลังประมูลราคากัน ฟังซิ่นะซิ่นไปแสนสามหมื่นแล้ว คนที่ประมูลก็ต้องเห็นแล้วว่าอัปสรวดีทั้งสวย
ทั้งน่ารักจริง ๆ อู๋ย-ดูซิ่นะ เนื้อหนังตั้งเต่งไปทั้งนั้น แม่แต่นองก็สวย”

“แต่หัวแม่ตีนข้างขวาเกนะจะบอกให้”

อาเสี่ยอ้าปากหวอ

“ทำไมแกอู๋ละ”

“เดาเอาไว้ย” นิกรพูดพลางหัวเราะ

มหาเศรษฐีถือนหายใจดังปืด

“กันประมูลราคาสู้กับเขานะ”

นิกรอมยิ้ม

“ตามใจแกซี้เงินของแกนี้หว่า อยากได้ก็ประมูลเอาไปแล้วหาบ้านให้อยู่ตามลำพัง เอาไปซ่อนไว้ที่โรงแรม “**สี่
สหาย**” ของเราก็คี่ได้”

เจ้าคุณบัจฉนิก ๆ ประภาศลิ้น

“แสนสามหมื่นห้าพันครับ มีผู้เสนอราคาค่าตัวคุณอัปสรวดีแสนสามหมื่นห้าพันบาทแล้ว ใครจะขึ้นอีกครั้ง”

กิมหงวนผ่านพรวดลุกขึ้นยืน

“**สองแสนบาท ผมให้สองแสน**”

เสียงจ๊อกแจ๊กจอยแจเจียบกริบ ทุกคนหันมามองดูเสี่ยหงวนเป็นตาเดียว เจ้าคุณบัจฉนิก ๆ อ้าปากหวนนิกไม่ถึงว่า
กิมหงวนจะพอใจอัปสรวดีถึงกับสู้ราคากับเขา เจ้าคุณวิเศษ ๆ ผุดลุกขึ้นเดินกะย่องกะแย่งเข้ามาหาอาเสี่ย ขณะที่พล พัทธา
ภรณ์ กำลังต่อว่าเขา

“แกจะบ้าหรือจะอ้ายหงวน อยากได้ทำไมไม่พูดกับคุณอาที่แรก ท่านจะได้ยกให้แกฟรี”

อาเสี่ยยิ้มให้พล

“กันฟังเห็นหน้าอัปสรวดีเดี๋ยวนี สองแสนข้างมันเถอะพล กันรักหล่อนจริง ๆ”

เจ้าคุณวิเศษ ๆ เข้ามาหยุดยืนเผชิญหน้าอาเสี่ย

“อาไม่เข้าใจเลยพ่อหงวน เธอมาช่วยอาเลหลังพวกอนุแต่แล้วกลับสู้ราคาประมูลกับเขา”

“แะแะ แะ ผมชอบอัปสรวดีครับ สวยถูกใจผมเหลือเกิน”

“ยังงั้นก็ประมูลเอาไปแต่ไม่ต้องจ่ายเงินให้อาหรรอก”

เสี่ยหงวนกระพุ่มมือไหว้เจ้าคุณเผ่าอย่างนอบน้อม

“ขอบคุณครับ ผมรับรองว่าผมจะเลี้ยงดูให้ความสุขอัปสรวดีอย่างดีที่สุด ผมจะหาโอกาสวางยาพิษหรือจ้างคนฆ่า
นวนลลออกเสีย แล้วผมจะจดทะเบียนสมรสกับอัปสรวดี เพื่อให้หล่อนเป็นเมียออกหน้าออกตาของผม ผมเปื้อนที่บ้านเต็ม
ทนแล้ว”

เจ้าคุณวิเศษ ๆ หัวเราะเบา ๆ

“แต่นवलออกก็ยังไม่ยอมอยู่นะพ่อหงวน”

“ไอ้โฮ เหมือนเค้กปีใหม่ี่แต่งหน้าไว้สวย ๆ ครัว นึกว่าอร่อยพอกินเข้าไปเหม็นหืน แบ่งที่ทำก็ปนแบ่งอื่นไม่ใช่แบ่ง
สลัดล้วน หวานก็ไม่หวานมันก็ไม่มันคล้ายเค้กที่เขาคำขายเด็กอันละสองสลึง”

เสียงโฆษกบรรดาศักดิ์คือเจ้าคุณปัจเจก ๔ ดังลั่น

“ท่านทั้งหลายอาเสี้ยกิมหงวน มหาเศรษฐีอันดับหนึ่งแห่งประเทศไทยให้สองแสนบาทเป็นค่าตัวคุณอัปสรวดี ใคร
จะสู้ก็บ้างครับ สองแสนบาท....ไม่มีใครสู้หรือครับ....สองแสนหนึ่ง....สองแสนสอง....สองแสนสาม”

แล้วเจ้าคุณก็ยกค้อนเคาะโต๊ะดังโป๊ก เป็นสัญญาณสิ้นสุดการประมูลสาวสวยคนนี้ กิมหงวนดีใจถึงกับกระโดดตัว
ลอยและร้องเอะอะเอ็ดตะโร

“ไซโย ข้าพเจ้าประมูลได้แล้ว ฮะ ฮะ อัปสรวดี จะช่วยให้ข้าพเจ้ากลับเป็นหนุ่มมีชีวิตชีวาขึ้นอีก ชีวิตชีวา....
ชีวิตชีวาไม่ต้องใช้น้ำมันใส่ผมยี่ห้อใดเลย อนุสวดี ๆ อย่างนี้ ถูกเหมือนได้เปล่า หนึ่งล้านก็ยังไม่พอ ความจริงควรจะล้าน
บาทไม่ใช่สองแสน”

เจ้าคุณปัจเจก ๔ มองดูเสียหงวนอย่างเดียดดาล อาเสี้ยเลื่อนตัวเข้าไปหานิกรแล้วกล่าวกับนิกรอย่างคึกคะนอง

“แสดงความยินดีกับกันหน่อยเถอะวะ”

นิกรพยักหน้าและพุดยิ้ม ๆ

“ให้สุภาพสตรีที่ยืนอยู่ข้างหลังแก แสดงความยินดีกับแกก่อนเถอะ”

กิมหงวนสะดุ้งเล็กน้อย แล้วหันไปทางข้างหลังของเขา พอแลเห็นนวลลอออาเสี้ยก็ตกใจแทบช็อค มีความรู้สึก
เหมือนกับว่าเขากำลังเผชิญหน้ากับพญามัจจุราช นวลลอออยู่ในชุดสีน้ำทะเลแบบทันสมัย ทำผมแต่งหน้าทาปากเขียนคิ้ว
อย่างปราณีต กลิ่นน้ำหอมหอมฟุ้ง ถึงแม้มีอายุอยู่ในวัยกลางคนเกือบจะแก่แล้วหล่อนก็ยังสวยสดชื่นขนาดที่สาว ๆ ทำไม่
ไม่ได้ ทั้งนี้ก็ด้วยความสมบูรณ์พูนสุขของหล่อนนั่นเอง ที่ทำให้หล่อนไม่รู้จักแก่ไม่ร่วงโรยไปตามวัย

อาเสี้ยยื่นกระสวยกระสวยไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี แล้วเขาก็ผลอด้วยกมือไหว้หล่อน

“สวัสดิ์ครับคุณนาย”

นวลลออยิ้มอ่อนหวานแต่นัยน์ตาของหล่อนแข็งกร้าว

“ทำไมมาเรียกนวลว่าคุณนายละคะเฮีย”

เสียหงวนแกว่งแขนทั้งสองข้างไปมา เหมือนเด็กที่ทำผิดและถูกผู้ใหญ่จับได้ เมื่อพลหัวเราะคึกคักอาเสี้ยก็ยกมือเขก
กบาลพลค่อนข้างแรงเสียงดังโป๊ก

“นี่นะ เพื่อนกันรักกันจนแทบจะกล่าวได้ว่าตายแทนกันได้เห็นเมียเรามากก็ควรจะนุ้ยไปขยับหูขยับตาบอกให้รู้ นี่
ดันนั่งเฉยหาเรื่องให้เราเจ็บตัว รู้หรือเปล่าว่าเมียกันพกป็นติดตัวเสมอ”

นวลลออยกมือตบป่าเสี้ยหงวนเบา ๆ

“นวลไม่โหดเหี้ยมเกรี้ยวกราดเฮียหรือคะ มาเยี่ยมคุณยุพดีที่ชอยสวนพลู ผ่านมาทางนี้แลเห็นคนพลุกพล่านรถ
จอดเป็นแถวก็นึกได้ว่าวันนี้เจ้าคุณอาวิเศษ ๆ ท่านจะเลหลังอนุของท่านก็เลยไถลแวะมาดูเพื่อประดับความรู้ เพราะการ
เลหลังแบบแหวกแนวเช่นนี้คงจะหาดูได้ยาก”

เสียหงวนผินยิ้มอย่างยากเย็นที่สุด

“ไปพบคุณอาท่านหน่อยสิจ๊ะนวล ท่านนั่งอยู่โน่น”

“พบแล้วคะ นวลแวะทักท่านแล้ว อ้า-ยินดีด้วยนะคะที่เฮียประมูลคุณอัปสรวดีได้ในราคาสองแสนบาท”

อาเสี้ยกลืนน้ำลายติด ๆ กันสองสามครั้ง

“แะะ แะะ ไม่ได้ตั้งใจจะประมูลหรอกจ๊ะแต่อ้ายกรรมันยู”

“อ้าว” นิกอรุทานเสียงลั่น “อย่าเอาอุจจาระมาป้ายกันชีวิตะ อยู่ดี ๆ ไม่ว่าจะดีหาเรื่องให้คุณนวลกับกันผิดใจกันแล้วไหมล่ะ”

พลพุดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“คุณนวลไม่ใช่คนโง่โวย คุณนวลอาจจะเข้ามาอยู่ในบ้านคุณอานานแล้วก็ได้”

นวลล่ออ้อมให้พล

“ไม่นานหรอกค่ะ เข้ามาเมื่อสักครู่นี้เอง อนุของคุณอาจจะซื้อง่ายขายคล่องนะคะ คนที่เสียประมุขได้สวยมากทีเดียว”

กิมหงวนพุดเสริมขึ้น

“เสียไม่ได้ประมุขเอาไปเป็นอนุหรอกนะนวล”

“เฮ้ะ แล้วประมุขไปทำไมล่ะคะ”

“เอาไปสาวใช้นวลจะ เห็นปนว่าอยากได้ต้นห้องสักคน”

นวลล่อเค้นหัวเราะ

“ประมุขสาวใช้ตั้งสองแสนเชียวหรือคะ”

“นั่นนะซี แพงไปหน่อย อ้ายกรก็ไม้มักคัดค้านปล่อยให้สู้ราคากับเขา”

นวลล่อมองขึ้นไปบนเวที หลอนแลเห็นเจ้าคุณปัจฉิม ๕ กำลังมองดูหลอนอย่างตื่น ๆ ในเวลาเดียวกันนี้เองสาวสวยเจ้าของนามอัปสรวดีก็พาตัวเดินลงมาจากเวทีนั้นตรงเข้ามาที่โต๊ะรับเงิน อัปสรวดีไม่ได้สนใจกับนวลล่อแม้แต่น้อย หลอนประนมมือไหว้เสีหงวนอย่างนอบน้อมแล้วกล่าวกับเขาด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส

“หนูกราบขอบคุณค่ะที่อาสาเสียประมุขหนูได้ หนูพร้อมแล้วที่จะเป็นอนุที่ดีของอาสาเสียนับแต่บัดนี้เป็นต้นไป”

“อ้ออ” เสีหงวนคราง “พุดยั้งฉันทลงจึงเก่าเจ็งแน่ เมียฉันทยืนอยู่ที่นี่คงถูกฆ่าใส่กล่องส่งไปเซียงใหม่อย่างไม่มีปัญหา”

อัปสรวดีใจหายวบ ค่อย ๆ หันหน้ามามองดูนวลล่อ แต่แล้วนวลล่อกลับดึงสาวน้อยเข้ามาอกอด

“ฉันไม่รังเกียจหนูหรอกอัปสรวดี ฉันรู้ตัวดีว่าฉันแก่แล้ว ส่วนเว้าส่วนโค้งมันกำลังกลายเป็นส่วนยาน ฉันทยินดีสละผิวของฉันให้หนู หนูจะได้เป็นเมียออกหน้าออกตาของเสีเขาได้อยู่ร่วมรักร่วมชีวิตกับเขาด้วยความสุข”

อาสาเสีหน้าจ๋อย

“แล้วนวลล่ะจะไปบวชชีหรืออย่างไร”

นวลล่อหัวเราะ

“บวชทำไมคะในเมื่อนวลยังสวยอยู่ ยังมีผู้ชายต้องการอยู่ แต่นวลแยกทางกับเสีอย่างแน่นอน เพื่อเปิดโอกาสให้เสีมีความสุขกับอัปสรวดีเด็กสาวผู้น่ารักคนนี้ เป็นอันว่าเราเลิกกันอย่างไม่มีปัญหา”

“ไร-โง่คิดหักหัวเข่าด้วยด้ามพร้าอย่างนี้”

นิกรหัวเราะก๊าก

“หักด้านพร้าด้วยหัวเข่าโวย”

เสีหงวนยิ้มแหย ๆ

“พุดผิดไปวะ” แล้วเขาก็ยกมือไหว้เมียรักของเขา “เสีจะขอให้คุณอาของเราจัดการประมุขอัปสรวดีต่อไป เสีไม่ต้องการแล้ว ถึงอย่างไรนวลก็ต้องดีกว่า...สะอาดกว่า...ประหยัดกว่า และเป็นฟองกว่า”

“นั่นมันผงซักฟอกคะไม่ใช่นวล อย่ามาพุดกับนวลอีกเลยเสียเวลา” แล้วหลอนก็หันมาทางพล “คุณพลคะ ถึงเวลาแล้วที่ดิฉันจะต้องทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อตัวเอง ก่อนที่มันจะสายเกินไป”

พลเยี่ยมแห่ง ๆ

“พออ้ายหงวนกลับไปบ้านเถอะครับ ซ้อมอ้ายหงวนเสียสักพักแล้วอารมณ์อันขุนมัวของคุณก็จะแจ่มใสขึ้นเอง”

“ไม่คะ ดิฉันเกลียดเสียเต็มทนแล้ว เกลียดยิ่งกว่าได้เดือนกึ่งก็อีก”

ครั้นแล้วนวลลอก็ผลุนผลันเดินไปจากที่นั่น หล่อนขึ้นบันไดไปบนเวทีตรงเข้าไปหาเจ้าคุณปัจจุบัน ๆ ส่วนอัปสร
วดีรีบเลี้ยงไปทางหลังตึกเพื่อแต่งตัวให้เหมาะสม บรรดาเสื่อปาและนักนิยมเมียน้อยทั้งหลายซึ่งกำลังส่งเสียงจ้อกแจ้ก
จอบแจต้องเงยบกริบพากันมองดูนวลลอเป็นตาเดียว

“ว่ายังไงยายนวล” เจ้าคุณปัจจุบัน ๆ พุดยิ้ม ๆ “อาตอใจมากที่แกไม่ได้เอะอะอาละวาด แกขึ้นมาหาอาทำไม”

นวลลอยิ้มให้ท่านเจ้าคุณ

“ช่วยนวลหน่อยเถอะคะคุณอาคะ”

เจ้าคุณปัจจุบัน ๆ ชมวดคิ้วย่น

“แกจะให้อาประกาศว่าการประมูลอัปสรวดีที่อ้ายหงวนประมูลได้ไปสองแสนเมื่อกี้มันเป็นโมฆะใช้ไหม”

“ไม่คะ นวลตกลงกับเสียเรียบร้อยแล้ว นวลต้องการแยกทางกับเขาคะเพื่อให้เขาได้อยู่ร่วมกับเมียสาวที่เขา
ประมูลได้ไปอย่างสบายใจ โดยไม่ต้องกลัวว่านวลจะเป็นมารทำลายความสุขของเขา”

ท่านเจ้าคุณนัยน์ตาเหลือก

“อย่าพูดเป็นบ้าหน่อยเลยวะ แกกับอ้ายหงวนเลิกกันไม่ได้หรอก อยู่ร่วมกันมาตั้งโกฏิปีจนลูกเต้าโตเป็นหนุ่มแล้ว
อีกไม่กี่วัน อ้ายนี้มันก็จะกลับมาจากอเมริกาพร้อมด้วยปริญญาโทวิชาพาณิชย์ชั้นสูงของอเมริกา สำหรับอ้ายหงวนปล่อย
มันตามเรื่องเถอะอีกไม่กี่วันมันก็เบ้ออัปสรวดี”

นวลลอพูดตัดบท

“แต่นวลตัวลึนใจเด็ดขาดแล้วคะ นวลลื้นสุดกับเสียแล้วทรัพย์สินสมบัติของเสียแม้แต่บาทเดียวนวลก็ไม่ต้องการ
นวลมามีมือเปล่าก็จะจากไปอย่างมือเปล่า ใคร ๆ จะได้ว่านวลเป็นเมียเขานวลไม่เห็นแก่ทรัพย์สินเงินทองอันมหาศาล
ของเสีย”

“ว่า” เจ้าคุณคราง “ซักยั้งแล้วไว้ย แกไม่ควรมาที่นี้เลยนี่นา มาแล้วก็ได้พบเห็นสิ่งที่แสดงตาแสงใจ”

นวลลอขยอกมือไหว้เจ้าคุณปัจจุบัน ๆ

“ได้โปรดเถอะคะคุณอาขา กรุณาประมูลเลหลังนวลหน่อยนะคะ นวลพร้อมแล้วที่จะไปเป็นเมียคูชีวิตหรือเป็นอนุ
เป็นนางบำเรอของใครคนหนึ่งทีประมูลราคาสูงที่สุดเงินทีประมูลได้นวลจะมอบให้โรงพยาบาลใดโรงพยาบาลหนึ่งคะ นะ
นะนวลจะมีผิวใหม่คะ”

เจ้าคุณปัจจุบัน ๆ อ้าปากหวอ

“แกกินเหล้ามาหรือเปล่านวล”

“เปล่าคะ” หล่อนตอบเสียหัวเราะ

“ถ้ายังงั้นท้องแกคงผูกมาหลายวัน หรือมิฉะนั้นน้อตในตัวก็คงหลวมหรือหลุดชำรุดบ้างมีเยี่ยงอย่างทีไหนกันเป็น
เมียมหาเศรษฐีแล้วก็เป็นเมียทีถูกต้องตามกฎหมายเสียด้วยไม่ชอบ อยากเป็นอนุพวกเสื่อปาที่แกหงอมยังงั้นหรือ”

“คะ มีผิวแก่ ๆ สบายดีคะ นวลเอือมระอาเต็มทนแล้วผู้ชายอย่างเสีย ถ้าไม่มีเงินชายเลหลังให้ใครเขาสักบาทสอง
บาทก็คงไม่มีใครซื้อ ช่วยประมูลนวลหน่อยซีคะนวลจะได้ไปอยู่กับผู้ทีเขาประมูลได้”

ท่านเจ้าคุณทำหน้าชอบกล

“ไม่เอาไว้ย อาทำไม่ได้”

“ถ้ายังงั้นนวลประมูลตัวของนวลเองก็ได้คะ”

“เดี๋ยว ๆ ๆ ว่า-ไม่รู้จักทำยังไงดีไว้ย อ่าจะลงไปพูดกับอ้ายหงวนก่อน อย่าทำอะไรบ้า ๆ นายายนวล แกไม่ใช่สาววัยรุ่น แกเป็นผู้ใหญ่แล้ว”

คราวนี้น้ำตาของนวลล่อไหลคลอ

“คุณอาจไม่ทราบหรอกคะว่านวลได้รับความเจ็บช้ำน้ำใจและน้อยเนื้อต่ำใจสักแค่ไหน เฮียไม่รักเมียเห็นอกเห็นใจเมียเลย”

“ไม่จริงน้า อ้ายหงวนมันต้องเห็นอกแกเข้าใจแกดี ไป-ลงไปพบกับอ้ายหงวนด้วยกันก่อน”

“ไม่คะ คุณอาจลงไปคนเดียวก็แล้วกัน”

ท่ามกลางเสียงจ้อกแจ้กจอบแจจของพวกเสือป่าและนักนิยมเมียทั้งหลาย ตลอดจนหญิงชายหลายร้อยคนที่เข้ามาดูการเล่ห์อลวนของเจ้าคุณวิเศษ ๆ เจ้าคุณบัจฉริก ๆ โฆษกหัวใสได้พาตัวเดินลงมาจากเวทีอย่างร้อนรนและตรงไปหาพล, นิกร, กิมหงวนที่โต๊ะรับเงิน

ทันใดนั้นเองนวลล่อได้เลื่อนตัวเข้าไปยืนเบื้องหน้าไมโครโฟนสำหรับพูดแล้ว ประนมมือไหว้แสดงความเคารพในท่าทางอ่อนช้อย ถูกละ ถึงแม้ห่อล่อนมีอายุมากแล้วนวลล่อก็ยังสวยไม่สร้าง เหมือนกับคุณหญิงคุณนายที่มีชื่อเสียงเด่นในวงสังคมบางคนที่สวยงาม น่ารักเสมอ และทำให้เด็กหนุ่มคราวลูกคราวหลานพิศมัยไหลหลงไปตามกัน นวลล่อของเราก็เช่นเดียวกัน

“สวัสดิ์คะท่านผู้มีเกียรติ ดิฉันคือนวลล่อผู้เป็นภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมายของอาเสี้ยกิมหงวนมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของประเทศไทยคะ”

เสียงตบมือเสียงโห่ร้องเกรียวกราวดังขึ้นทันที เสือป่าแซ่หลี่หลายคน และเด็กหนุ่มวัยรุ่นจำนวนหนึ่งพากันเบียดเสียดเข้ามายื่นชิดขอบเวที เพราะความพอใจในรูปโฉมอันสะคราญตาของกระดังงาลนไฟดอกนี้หรือเปรียบเหมือนกับมะม่วงพิมเสนที่กำลังเข้าไคล

นวลล่อไปรยยิ้มให้พวกเสือป่าและชายหนุ่มทั้งหลาย หยุดนึ่งไปสักครู่ก็กล่าวต่อไป

“ดิฉันอยู่ร่วมกับสามีของดิฉันมาเป็นเวลานานแล้วคะ แต่ดิฉันไม่เคยได้รับความสุขแม้แต่บ่อย ทั้งนี้เพราะอาเสี้ยกิมหงวนสามีของดิฉันนอกจากจะเป็นคนบ้า ๆ บอ ๆ ไม่เต็มเต็ง ชอบทำอะไรพิเรน แหวกแนว ไม่เหมือนกับผู้คนทั้งหลาย เป็นต้นว่าอดความมั่งมีถึงกับฉีกเงินเล่นครั้งละหมื่นสองหมื่น บางทีก็เผาไฟเล่นหรือมวนบุหรี่สูบอดเด็กสาว ๆ นอกจากนี้ยังขี่เม้าหย่าเปตกเป็นทาสเหล้ากินเหล้าไม่เว้นแต่ละวัน เคยเป็นโรคพิษสุราเรื้อรังมาแล้ว เมื่อเมาเหล้าก็เอะอะอาละวาดหาเรื่องทะเลาะวิวาทกับลูกเมียหรือผู้อื่น บางทีก็ทะเลาะกับเสาไฟฟ้าหรือทำศึกกับรถยนต์ที่จอดอยู่ริมถนน สามีของดิฉันไม่เคยมีคุณงามความดีอะไรเลย เจ้าชู้อย่างที่พูด เป็นนักเป่ากระหม่อมที่ไม่มีความอดสูละอายใจ ได้เด็กสาวคราวลูกหลานเป็นอนุปิละหลายคนเพราะความมั่งมีของเขานั่นเอง ดิฉันขอทราบเรียนให้ท่านทั้งหลายทราบว่า ดิฉันสุดที่จะทนทานแล้ว ดังนั้นดิฉันจึงแยกทางกับอาเสี้ยกิมหงวนนับแต่บัดนี้เป็นต้นไป ดิฉันมีอิสระได้เป็นตัวของตัวเองแล้ว ดิฉันอยากจะได้สามีสักคนหนึ่งที่มีความรักใคร่เอ็นดูดิฉัน จะเป็นคนแก่คราวไหนหรือเป็นเด็กหนุ่มคราวลูกหลานของดิฉันก็ไม่รังเกียจ ดิฉันพร้อมแล้วที่จะเป็นภรรยาที่ซื่อสัตย์จงรักภักดีของท่าน เป็นอนุหรือเป็นนางบำเรอเป็นเมียลับเมียเก็บของท่านสุดแล้วแต่ท่านจะเลี้ยงดูดิฉันในสถานใด หากท่านผู้ใดมีความปรารถนาดิฉันแล้ว ขอได้โปรดประมูลราคาซื้อดิฉันไปเถอะคะ ใครให้ราคาสูงสุดดิฉันจะไปกับท่านผู้นั้นทันที เงินที่ท่านประมูลดิฉันได้คะ ซึ่งดิฉันรับหน้าที่เป็นโฆษกประมูลตัวของดิฉันเอง”

เสียงจ้อกแจ้กจอบแจ้กดังขึ้นอีกเมื่อเสียงหงวนขึ้นมาจากเวทีอย่างร้อนรน ใบหน้าของอาเสี้ยแครงแครงมึงมึงทั้ง เขายกมือชี้หน้านวลล่อเมียรักของเขาแล้วเอ็ดตะโรลั่น

“อายนะ นวลประมูลตัวเองไม่ได้เด็ดขาด เฮียไม่เคยคิดที่จะแข่งนวลเลย”

นวลลอบเปิดกระเป๋าเงินหยิบวัตถุที่นำสะพริงกล้วยขึ้นหนึ่งออกมา มันคือปืนพกขนาดเล็กประจำตัวของหล่อนซึ่งมี
ทะเบียนและใบอนุญาตให้พกพร้อม หล่อนยกปืนพกขึ้นจ้องหน้าอกเสียหงวนในท่าทางซึ่งซัง

“ลงไปเสียหงวน ฉันไม่ได้เกี่ยวข้องกับคุณแล้ว ถ้าคุณขัดขวางฉันฉันจะส่งคุณไปนรก”

เสียป่าทั้งหลายเยียบ เสียหงวนใจหายวาบ

“แะะ แะะ อย่าเล่นปืนสิจะนวล ดีไม่มีมันลั่นปูดป่าดอออกมาจะว่ายังไง เกือบเสียเถอะ เราควรจะพูดกันตกลงกันได้
ด้วยสันติวิธีไม่ใช่หรือ”

“ฉันไม่ต้องการพูดกับคุณ ลงไปนะ ถ้านับถึงสามคุณไม่ลงไปฉันจะยิงคุณทันทีและฉันจะยอมติดคุก”

อาเสียทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“ปิ่นนะใส่ลูกหรือเปล่า”

“ไม่ใส่จะพกมาทำไม” นวลลอบตวาดแว๊ด

กิมหงวนค้อนปะหลับปะเหลือกแล้วหมุนตัวกลับเดินลงบันไดไปจากเวที นวลลอบเก็บปืนพกไว้ในกระเป๋าเงินของ
หล่อนตามเดิมแล้วกล่าวกับเสียป่าทั้งหลายด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

“ท่านไม่ต้องวิตกคะ อาเสียกิมหงวนไม่มีสิทธิ์อะไรในตัวดิฉันแล้ว ท่านจะประมุขดิฉันเท่าไรว่ามาเลยคะ”

หนุ่มน้อยหน้ามโนวัย ๒๐ ปีคนหนึ่งร้องตะโกนลั่น

“๘๐๐ บาทครับ ผมมีเงินติดกระเป๋ามา ๘๐๐ บาท ผมเทกระเป๋ามาประมุขคุณน้ำเลย ให้ดิฉันตาย ถ้าผมประมุขได้ไป
ผมจะกราบไหว้เคารพทุกวันคืน แฟนเด็ก ๆ วัยทีนเอดผมเกลียดครับ หมั่นใส่ผู้คนแก่ไม่ได้”

เสียหงวนตะโกนดัง ๆ

“แสนบาท แสนบาทไว้ย อ้วประมุขเมียอ้วกลับคืน ใครจะสู้ก็ว่ามา”

ชาวภารตหมวดครายุ่มยามร้องขึ้นดัง ๆ

“อินี่จันให้สองแสน ฮะ ฮ้า สวยยังงี้สองแสนเสียตายท่ามะไร เอาไปอินเดียเลยคะรับ”

อาเสียยัยนัตาเหลือก กล่าวหานายห้างหนวดยาวจะประมุขได้ก็ร้องสุดเสียง

“สามแสน ผมให้สามแสน”

นายสุริยาโกญจนามองดูกิมหงวนอย่างเดียดดาล

“สี่แสนไว้ย อินี่แขกให้สี่แสน”

เสียหงวนขบกรามกรอด

“หนึ่งล้านเอ้า วันนี้อ้วยอมเป็นขอทานไว้ยประมุขซื้อเมียให้หมดตัวเลย”

นิกรร้องตะโกนขึ้นบ้าง

“หนึ่งล้านสองแสน”

อาเสียหันขวับมาทางนายจอมทะเล้นแล้วมองดูนิกรรด้วยความแปลกใจ

“นี่แกจะแข่งเมียกันเอามาเป็นอนุยงั้นหรือ”

นิกรรหัวเราะหน้าเป็นตามเคย

“เปล่า กันช่วยประมุขให้แกคนอื่นจะได้ไม่กล้าขึ้นราคาอีก”

เสียหงวนแยกเขี้ยว

“ยังไม่ทันมีใครเขาสู้เลยเสียก็ขึ้นราคาแล้ว”

เสียงจ๊อกแจ๊กจอตังไปทั่วบริเวณสนามหน้าตึกใหญ่ ไม่มีใครกล้าสู้ราคากับเสียงงวมมหาเศรษฐีอันดับหนึ่ง
ของประเทศไทย นवलลอมองดูสามีของหล่อนอย่างเดือดดาล นึกโมโหที่เขาประมุขหล่อนและไม่มีใครสู้ อาเสียโบกมือให้
นवलลอลแล้วร้องตะโกน

“หนึ่งล้านห้าแสน เฮียให้ล้านครึ่ง”

นवलลอลพยายามทำสีหน้าให้ยิ้มแย้ม แล้วพูดไมโครโฟน

“ท่านที่เคารพรัก ดิฉันตั้งใจจะหนีกรรมเวรของดิฉันแต่ก็ไม่มีทางที่จะหลบหนีไปให้พ้นได้ ทั้งนี้เพราะกรรมเก่าของ
ดิฉันยังไม่สิ้นนั่นเอง อาเสียกิมหงวนถือว่าเป็นเศรษฐีใหญ่มั่งมีอย่างมหาศาลได้ประมุขดิฉันเป็นเงินถึงหนึ่งล้านห้าแสน
ดิฉันเชื่อว่าคงไม่มีใครกล้าประมุขดิฉันให้มากกว่านี้แล้ว ฉะนั้น เป็นอันว่าดิฉันก็ต้องกลับไปอยู่ร่วมกับอาเสียกิมหงวนแซ่หลี่
อีกต่อไป ขอให้ท่านผู้มีเกียรติโปรดเป็นพยานด้วยนะคะ อาเสียกิมหงวนจะต้องส่งเงินหนึ่งล้านห้าแสนบาท ค่าตัวดิฉันไป
บำรุงสภาพอากาศไทยในวันสองวันนี้”

เสียงตบมือดังขึ้นเกรียวกราว นवलลอลพาตัวเดินลงมาจากเวทีทางด้านหน้าและตรงเข้ามาหาหนุ่มน้อยรูปหล่อที่
ประมุขเป็นคนแรกในจำนวนเงิน ๘๐๐ บาท นवलลอลยื่นมือให้เขาจับและยิ้มให้เขา

“น้ำเสียใจนะคะที่คุณมีเงินน้อยไป ผู้เสียหงวนเขาไม่ได้ โธ-คุณชอบน้ำจริง ๆ หรือคะ”

เจ้าหนุ่มน้อยท่าทางสุภาพเรียบร้อยทำตาแดง ๆ เหมือนกับจะร้องไห้

“ครับ ผมหลงรักคุณน้ำเสียแล้ว คุณน้ำสวยถูกใจผมเหลือเกิน”

“โธ-เอาเถอะคะ ถ้าน้ำเลิกกับเสียหงวนเมื่อไรน้ำจะแต่งงานกับคุณทันที”

เสียหงวนพูดขึ้นทันที

“ไม่มีวันเสียละนวลจ๋า เป็นตายอย่างไรเฮียก็ไม่ยอมเลิกกับนवल” แล้วอาเสียก็เลื่อนตัวเข้ามายกมือจับแก้มเด็ก
หนุ่มอย่างสัพพอก “อย่าเสียใจหลานชาย เด็กสาว ๆ ที่ทำงานอยู่ในบังคับบัญชาของฉันมีเยอะแยะ ฉันจะหาให้เธอสักคน
เอาใหม่”

“ไม่ละครับผมชอบคนแก่”

“ว้า” อาเสียคราง “โลกเรามาซักจะวุ่นวายเสียแล้ว เด็กหนุ่มของมีแฟนคนแก่ อือ-ชอบกล แล้วเธออย่าพยายาม
ไปที่บ้านฉันนะ”

พวกเขาเสียไปทั้งหลายที่ยืนห้อมล้อมอยู่รอบ ๆ ต่างหัวเราะกันอย่างครื้นเครง กิมหงวนจูงมือเมียรักของเขาพาไปหา
เจ้าคุณวิเศษ ฯ ในเวลาเดียวกันนั่นเองเจ้าคุณปัจฉิม ฯ ก็ขึ้นไปบนเวทีจัดการประมุขเลหลังอนูของเจ้าคุณวิเศษ ฯ ต่อไป
อัปสรรวดีถูกนำออกมาขายทอดตลาดอีกครั้งหนึ่งเพราะที่กิมหงวนประมุขไปนั้นเจ้าคุณปัจฉิม ฯ ประกาศว่าเป็นโมฆะ

การเลหลังอนูสิ้นสุดลงในเวลา ๑๖.๐๐ น. ได้เงินรวมทั้งสิ้น ๔๐๐,๐๐๐ บาท เจ้าคุณวิเศษ ฯ ยอมรับเงินไว้เพียง
๒๐๐,๐๐๐ บาทเท่านั้น ที่เหลือยกให้คณะพรรคสี่สหาย บรรดาอนูของท่านต่างพากันไปกับสามีใหม่แล้ว ทำให้เจ้าคุณ
วิเศษ ฯ หงอยเหงาวว่าเหวใจยิ่ง

- อวสาน -

สำนักพิมพ์บรรลือสาส์น ปี พ.ศ.๒๕๑๒ ราคา ๓.๐๐ บาท